

Dissertatio Sacra De Genealogia Jesu Christi ... : Placido Examini subjicit Joh. Jacobus Hottingerus, S. Theol. Prof. Publ. ...

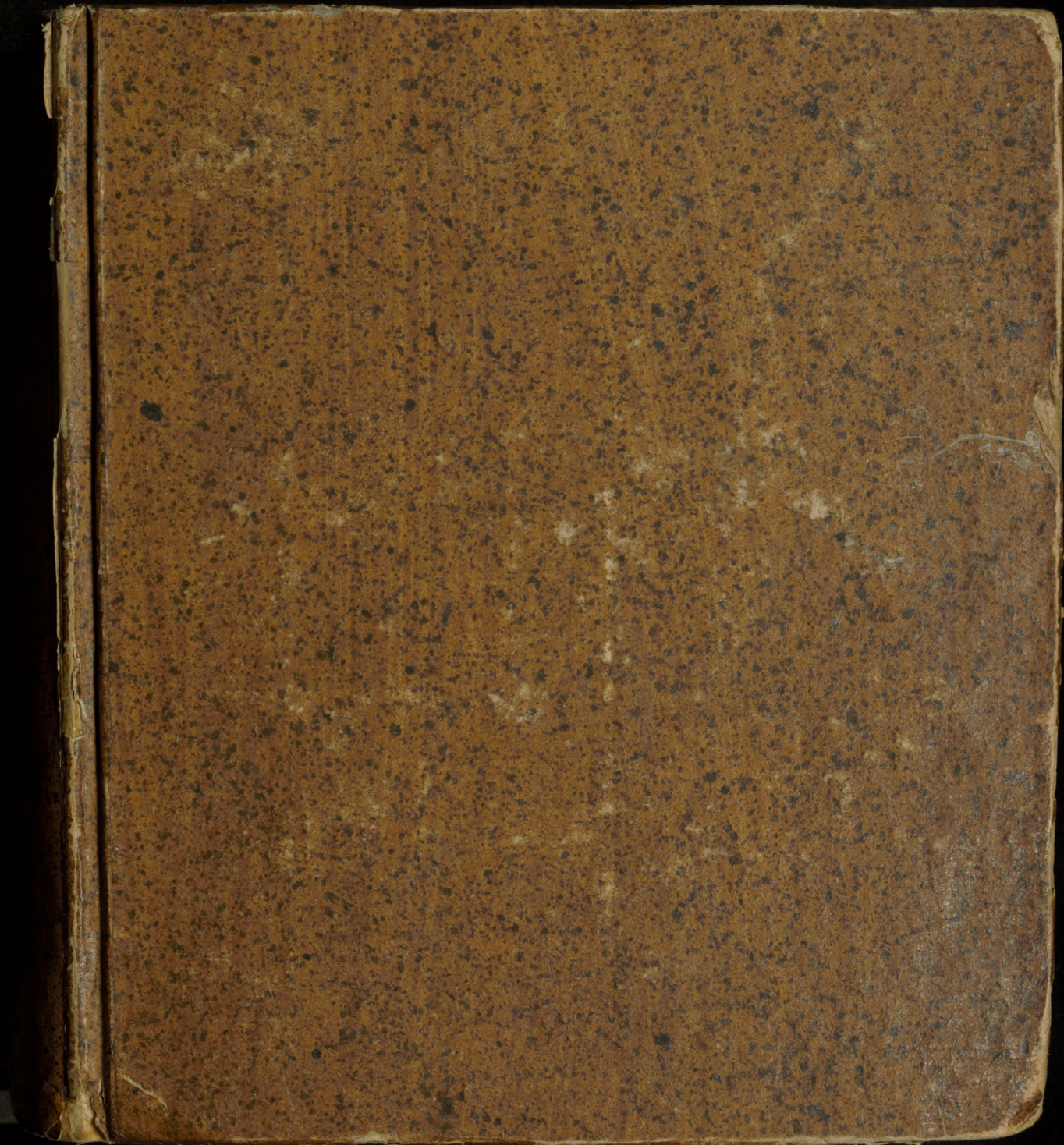
Posterior :

Tiguri: Typis Davidis Gessneri, MDCCXIII

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1677943300>

Band (Druck) Freier Zugang

6

41

Fa - 1092 (41.)

2.

3.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

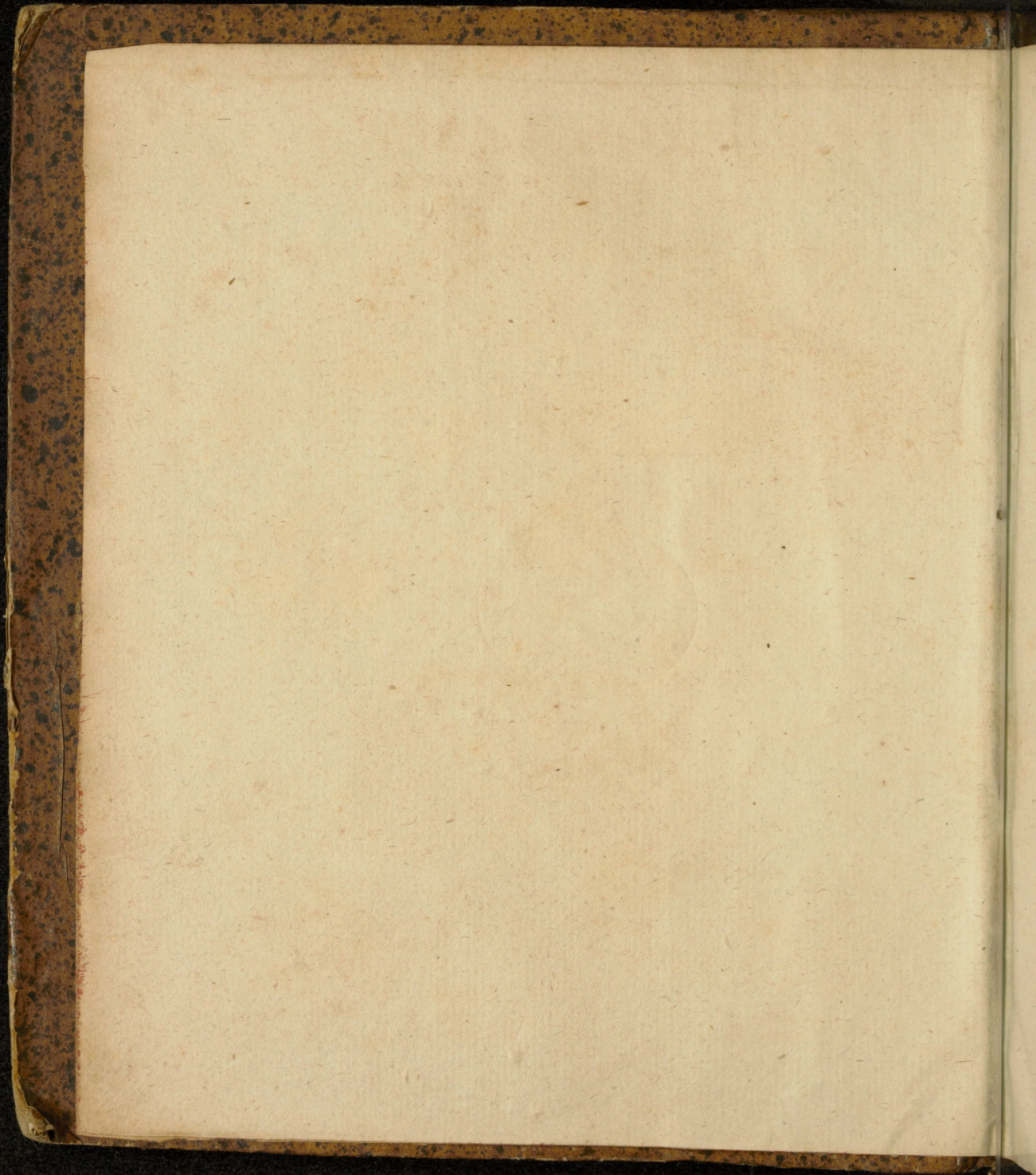
16.

17.

18.

19.

20.

DISSERTATIO SACRA
DE
GENEALOGIA
JESU CHRISTI,
POSTERIOR,

Quam
Auspiciis
Ejus qui est נצח ישראל & צמח ירוה
Amicae discussioni subjicit

JOH. JACOBUS HOT.
TINGERUS,
S. Th. Prof.

Respondente
JOH. HENRICO SCHÆRERO, V.D.M.
Assumente
JOH. RODOLPHO HOFFMEISTERO, S. Th. Stud.,
Postrid. Syn. Vern.
H. L. Q. S.

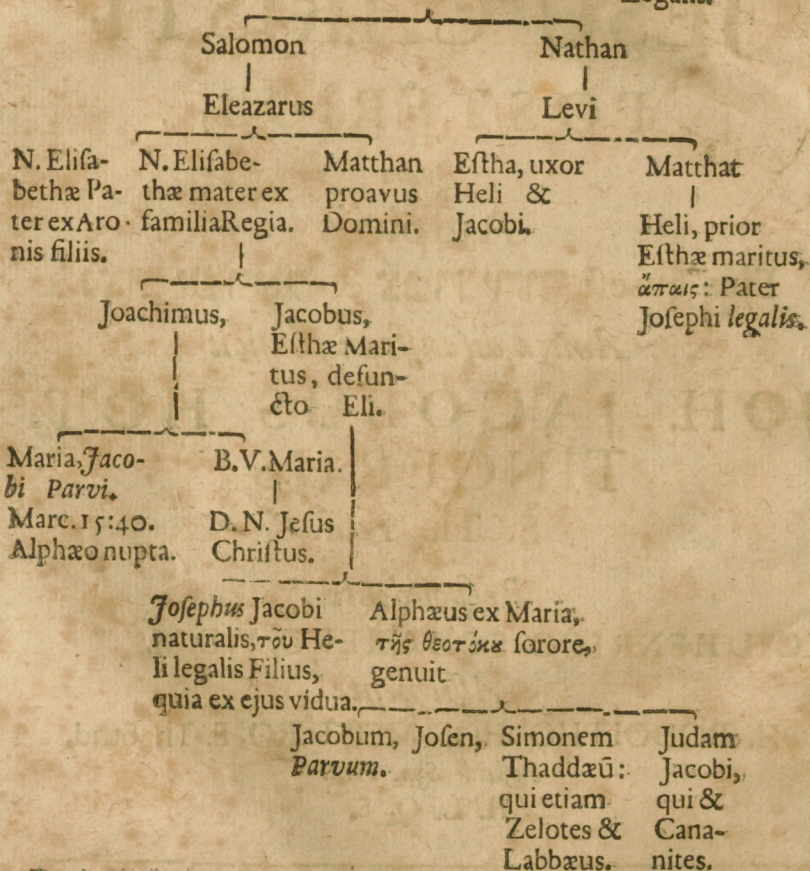
TIGURI,
Typis DAVIDIS GESSNERI.
M D C C X I I I.

Arbor Originis & Cognationis

D. N. Jesu Christi secundum Carnem:

à Cl. Eglino delineata, contractior.

Linea *Josephi* regia. **DAVID** Linea *Josephi* privata.
Naturalis. Legalis.

Κριτικῆς D. Eglini δόξα. I. *Joachimum ab Heli diversum esse*: quod *dissert. I. § 27. eliminamus*. II. *Familiam Nathanis ante Christum natum planè fuisse extinctam*: Secus evenisse demonstramus, *dissert. 2. § 7. III. Beatissimam Virginem, Solomonis fuisse filiam*. Diversum ostendimus: *diss. I. § 39. II. § 21.*

DISSERTATIO SACRA
DE
GENEALOGIA CHRISTI
POSTERIOR,

I.

Actenus de Genealogiæ Christi exterioribus. *Canaan à Viscera ejus, hostes veritatis Evangelicæ variè arrodunt. Cavillantur, S. Evangelistas tum à scriptis V. T. : tum ab invicem : tum à se ipsis abire, & propria cadere vineta. Quæ majoris momenti videbuntur, ordine considerabimus. S. Matthæus Abrahami posteritatem tribus Periodis includit. S. Lucas quartam præ-*

LXX. Interpretibus Genealogia S. inferius.

mittit: quâ viginti Patriarchæ comprehenduntur, in quibus Luc. 3:36. ab Adamo decimus tertius comparet *Cainanus*: inter *Arphaxadum*, tertium Semi filium, & *Salam* medio loco positus. Eum Textus Hebræus Gen. 10:24. 11:12. 1 Paralip. 1:18. ignorat. Ut autem à LXX. interpretibus (ceu Clariff. Ligtfoot. *Hor. in Luc. 3:36.* fidem facit) passim nomina propria aliâque contextui Sacro intruduntur, nec eis Religio fuit subinde calculum sacrum aliquot seculis adaugere: Ita Gen. 10:24. Mosis narrationi addunt, *Ἀρφαξὰδ ἐγέννησε τὸν Καϊνάν. Καὶ Καϊνάν ἐγέννησε τὸν Σαλαά.* Gen. 11:12. 139. tanquam *χηρμαλισθέντες*, Kainanem anno Arphaxadi 135. genitum: Arphaxadum inde 330. annos vixisse. Cainanem annos 130. natum, Salam edidisse: deinceps 330. annos superstitem, pluribus filiis

liis filiabusque auctum, diem obivisse. I. Paralip. 1:18. scribunt, *Arphaxad genuit Cainanem, Cainan genuit Salam.* Græca tamen Sixti V. & Parisina editio, Cainanem posteriori loco non legunt. Chaldæus Paraphraſtes, Samaritanus, uterque Arabs (eſt ferè LXX. ſecutus. Patricidi tamen & Elmacino, in τῶ μαλαεῖτη *Smeg. Orient.* pag. 259. Cainan genuinus videtur), Perſa, Vulgatus Latinus, Cainanem neque in Geſi neque in Paralipomenis agnoſcunt. Neque magis Joſephus (à diluvio ad Abrahamum, non Græcorum ſed Hebreorum computo uſus), Philo, Berofus Chaldæus, LXX. interpretibus antiquior, apud Joſephum & Eufebium. Etiam Irenæo, Theophilo Antiocheno, Doſitheo, Africano, Hieronymo, Eufebio, Epiphanio embolymaus viſus. Magnus Uſſerius iisdem Joſephum Chriſtianum, & Julium Quintum Hilarionem ſocios jungit. Ab Origene in Hexaplis obelo notatur. His tantum non totus Reformatæ Eccleſiæ Doctorem chorus recentior, & primæ dignitatis in Eccleſia Rom. viri, album adjiciunt calculum.

*Quæ eius
Luc. 3:21.
historias?*

II. S. Lucas tamen Cainanem exhibet. Ipſone S. Luca auctore, quod multis placet: an intempſtivâ quorundam ſciolorum induſtriâ? Sub iudice lis eſt. Qui ipſi Lucæ eum tribuunt, ad diverſas ſe recipiunt conjecturas. Alii, eum ex LXX. verſione mutuatum: quod, juxta Doctiff. Ligfoot *Hor. in Luc. 3.* S. Lucas in gratiam Helleniſtarum, prægnantibus motus rationibus fecit. Clariff. Schotano in *Biblioth. Hiſt. S.* viſum, Cainanem à Luca ex verſione citata deſcriptum, *conceſſione quâdam Hiſtoricâ, re ipſâ in medio relicta, legitimus an illegitimus ſit:* quod iudice celeb. Gomaro in ſcriptoris θεοπνεύματῳ haud levem iniuriam redundat. Addit ὁ πᾶν Bochartus: S. Lucam eâ ratione *neque veritati neque famæ conſulturum fuiſſe.* Neque vero eſſe ſimile, eum in aliquot Helleniſtarum gratiam, *juſtis omnium Judæorum cavillis ſe obiecturum fuiſſe;* cùm Hebræi *Textus multo potior ratio habenda ſit quàm verſionis &c. Phaleg. lib. 2. c. 13.* Placet aliis, Cainanem Sancto Lucæ divinitus ſuggeſtum; ex Lucæ autem Commentario, verſioni V. T. Græcæ inſertum. Quorum ſententiam præmit, quòd Cainanis nomen, in verſione Græca LXX. virali *communi,* ante Chriſtum natum occuſſiſſe, Reverendiff. Uſſerius docet. Nolumus reliquorum hariolationes ſub incudem revocare. Illi quibus Cainan non à S. Luca, ſed ſciolo aliquo Genealo-

nealogiæ Christi insitus videtur, laudato Gomaro iudice *nodum se-
cant non solvunt*. Idem optat, *Viros illos Reverendos, de Ecclesia
Christi, sacrarum literarum illustratione optimè meritos, rem istam pe-
nitius considerasse*. Non dubitans, quin malè exautoratam Cainanis
vocem retenturi fuissent. Addit p. p. *Major reverentia Scripturæ debe-
tur, quàm ut ei falcem adeò facile immittamus*. Piè & prudenter!
Dum liquidum sit, refecari aliquid quod Deum autorem habet.
Neque tamen dissimulandum, Græculos audaciæ & *ἀεργίας* nimie
quâ S. Libros tractârint, ex sincerioribus Codicibus nullo negotio
revinci posse. Excubante semper Dei Providentiâ, ut ne lapis ly-
dius, ad quem suspecta loca exigi, vile à pretioso discerni & auda-
colorum illorum temeritas revinci posset, Ecclesiæ unquam deesset.
Clariff. Millius, cui Cainan genuinus videtur, agnoscit, eum in an-
tiquo illo Codice, quem A. 1562. Lugduni repertum, Venerab. Be-
za A. 1582. Bibliothecæ Cantabrigiensi sacrum esse iussit, non re-
præsentari: Nec ab illis quos § 1. commemoravimus Patribus Græ-
cis: sed *repugnante*, ait, *cæterorum Codicum omnium omninò* (nimi-
rum à Millio inspectorum) *fide*. Cantabrigiensem autem illum,
quanquam Bezæ calculo, ad ejus fidem omnes Codices emendandi
sint, *peffimi commatis* esse. Idem tamen Millius *Not. ad Luc. 3:23*.
Tabellam exhibet, in qua Cainan præteritur. Ut communis ille
quem urget, Codicum pro Cainane consensus, liquidus miminè sit.
Sed fallit etiam ejusdem observatio: Lucam *τῆς* LXX. sequi in
omnibus, etiam cùm ab Hebræo dissentiant: idque ex Act. 7:14.
coll. cum Gen 46:27. confirmare nititur: Cùm tamen loca ista (ut
Clariff. de Dieu demonstrat) parallela non sint. Adi etiam Luc. 2:24.
coll. Levit. 12:6. Si fides Grotio (*Annot. in Luc.*), *ejus quæ nunc* (Luc. 3:
36.) *apparet lectionis, indicia reperias nulla ante quartum seculum*. Pa-
ræo, aliquantò post Hieronymi tempora, Cainan in Lucam & (quod
§ 2. Ufferius destruxit) LXX. Interpretes irrepsisse videtur. Quic-
quid sit, Beda *Præfat. in Act. Apost.* in re obscura & multâ caligine
presâ ad formulam antiquam, *non liquet*, tanquam ad anchoram
Sacram se recipit. *Maximè* inquit, *miror & propter tarditatem in-
genii vehementissimo stupore percussus nescio perscrutari*. Et in Luc.
de Hebræi & Græci textûs, in generationibus à diluvio ad Abraha-
mum numerandis dissensu: *quid horum sit verius, aut an utrumque*

verum esse possit, Deus noverit. Josepho Scaligero, ad quem Lipsius Ep. 6. Cent. I. *Aquila in nubibus verè tu es. Vides imò pervides omnia, & quicquid venaris, capis*: Huic Viro ὁξυδερκεστάτω, nodus iste inter ἄλλοις S. Scripturæ referendus, & *Elia aliquo vindice, opus habere visus. Non sine causa*, subjicit Fridericus Spanhemius Pater. Ad quantus & ipse Vir!

Majorum
Davidis
longevitas.

III. In prima S. Matthæi Tesseradecade observari meretur: primò. Rahabam ex Salmone Boozum concepisse. Equidem isthoc Salmonis cum Rahaba conjugium, ab Annalistis Sacris Mathæo anterioribus, silentio involvitur. Matthæus tamen autore Spirititu S. ceu rem ævo suo notoriam confirmat. Neque obscura ejusdem matrimonii vestigia ex Judæorum scriptis colligit Clariss. Ligfoot. *Hor. in Matth. Deinde* notandum, ab hoc Salmone ad ejus trinepotem Davidem, annos 366. decurrisse. Difficultas inde emeritura est insuperabilis, si (quod res postulat) Salmonem quidem & Rahabam, Mosis ac Josuæ: Boosum autem & Rutham (quod temerè inde colligitur, quòd Ruthæ libellus Historiæ Judicum subjicitur, vel etiam annectitur) Pontificis Eli συγχέουρας constituas. Feliciùs calculus procedit, si 366. Annos illos, inter Salmonem, Boozum (Ruthæ maritum), Obedum, & Jessen ita divides, ut singulis ætatem eorum quisquam filium suum genuisset, centum annos ætatis tribuas. Porro Rahaba annos præter propter sexaginta in conjugio vixerit necesse est, ante Boozum ex Salmone conceptum, Boozus autem, ante Rutham ductam, centenarium fuisse oportet. Quod singulare benedictionis divinæ, in effatis non tantum viris sed etiam Rahaba, monumentum, minimè erat dissimulandum: Deo lineam Messæ, ut in Abrahami & Isaci conjugio, Asterisco divino notante: & hujusmodi Exemplis, præter Messæ ex Virgine conceptionem, *fecunditati sterilibus & Eunuchis*, id est, gentilibus, gratiosâ & omnipotente virtute Spiritus Messæ conferendæ Esaj 56:3. præludente. Quid si hoc Rachabæ, decrepitâ ætate & corpore jam emortuo gignentis nomen, præter alias rationes, in id ipsum à S. Genealogista exprimitur, ut præternaturalis vis in ea se exerens indigetetur? Pinehasum ad 340. annos ætatem produxisse, sunt qui ex Jud. 20: 28. (nullâ tamen necessitate) colligant. Jojada P. M. 130. Annum attingit, 2. Paralip. 24: 15. Et ipsis gentilibus, mares fœminæ-

minæque, etfi rariores, minimè *μινυθησίδιοι*, prole auctæ commemorantur. Vid. Plin. *H. N.* VII. 14. 48. Hæc aliaque exempla à Provido Numine eis fortean in id ob oculos posita, ne Historiæ Sacræ narrationes ejusmodi illis suspectæ forent.

IV. Altera à Davide ad Christum usque decurrens ætas, geminam filiorum Davidis lineam exhibet. Matthæus per Solomonem ad Josephum: Lucas per Nathanem, ad B. V. Mariam ducit. *Solomon*, Regum secundâ tesseradecade numeratorum primus, sed unusquis qui universo Israël præfuit, corporis illustris verè aureum caput: Cujus gloria post tot secula in Ecclesia, pleno adhuc jubare radiat, & cujus memoria in benedictione est eritque. *Nathan* Solomonis, ex utroque Parente frater fuit. Uterque post integrum Regnum à Davide occupatum, Hierosolymis natus. *Ante captivitatem*, Solomonis familia, quatuordecim & amplius Regibus continuâ serie sibi succedentibus illustris, dignitate Regiâ, per aliquot secula popularibus præfuit. *Captivitate* posterius ejus in privatorum censum redacti, in quo ad gentis usque excidium, & tribuum permixtionem, durârunt. In universâ Nathanis Linea, unicus *Rex* numeratur: Ille & primus & potissimus & cui soli promissio de Messia facta erat, ipse inquam David. Verùm post captivitatem Babilonicam, seculari eminentiâ in Solomonis posteritate extinctâ, non quidem Regio, sed *ducali* titulo, in Nathanis lineam translatus splendor. Externus tamen ille, in extremis lineæ Ducalis generationibus (non minùs quàm in linea Regia) sensim contractus: donec ejus gloriam, Filii Dei ex Virgine Matre, Nathanis filia, Nativitas in immensum auxit.

V. Notat S. Matthæus c. 1:6. Solomonem (Lucas de Nathane poterat idem monere) à Davide genitum *ἐκ τῆς τῆς δεξιᾶς*. Plerorùmque interpretum consensu, non tantùm tori Davidici socia, sed etiam delictum ejus qui de cætero *Vir* erat secundùm cor Dei 1. Sam. 13:14. *Christi* Genitanotatur. *Deinde*, ut Ambrosius in Luc. 3. Lib. III. loquitur, *Magisterium* istud affectandæ humilitatis asciscitur. Matthæus imprimis Judæos Davidicâ gloriâ elatos, Virgulâ hâc humiliaturus erat: de quo *Bullingerus* in *b. l.* curatiùs. Denique tum superiori Judæ, tum hoc Davidis, nec non Regum ab eo descendentium Exemplo (quorum magna pars non ipsi tantùm sentina vitiorum fuerunt, sed vitis ceu diluvio totum Regnum inundârunt: Nec illi qui à pietate com-

Diversa Davidicorum

Linea ab Evangelicis describitur

5.

6.

7. 2

8.

9. 2

10.

11.

12.

14.

15.

mendantur maculis carebant) hujusmodi inquam Exemplis, Deus docere voluit, se nec Majoribus Christi eam dignationem, quæ maxima est, habuisse, ut ex eorum carne nasci vellet Jesum, ob eorum dignitatem & meritum: Nec eos in quibus Christus per fidem nascitur, propriæ id aptitudini aut dispositioni tribuere debere, cum & Christus caput, & singula ejus membra *promissionis filii* sint, Rom. 9:8. Solo Dei beneplacito Christus & in mundum venit, & nostra corda per fidem subit, subigit, & in eis habitat.

Davidis Li-
nea Zach.
11:10. 11.
illustratur.

VI Equidem Majores Solomoni & Nathani communes, inde à Perezò planè ἐξαρτῶντο: erant, Ruth. 4: 19-22. Posterì Solomoni, usque ad Zorobabelem, ante Matthæum, exhibiti 1. Paral. 3: 10. sqq. At Nathani quidem ipsius oppidò rara in Sacris memoria. Familia etiam ejus laudatur Zach. 12: 10. 11. Genealogiam autem Nathanicam solus Lucas commemorat. Hoc tamen ex Sacris liquet, quod utraque familia ex Babilonico carcere redierit, distincta manserit, & sedulò à Judæis observata fuerit. De his minimè nos dubitare permittunt verba Zach 11: 10. 11. *Planget terra. Familia queque seorsim. Familia Domûs Davidi seorsim, & mulieres eorum seorsim. Familia Domûs Nathani seorsim, & mulieres eorum seorsim. Familia Domûs Levi seorsim, & mulieres eorum seorsim. Familia Simeï seorsim, & mulieres eorum seorsim.* Nimirum hoc vult Spiritus S.: Quo tempore, ob πᾶν ὄλεθρον, & fatalem Palæstinæ devastationem, communis Judæorum luctus erit, erunt quos singularis ratio, mœrore & planctu implebit, *Familia Davidi* (sive posterì Davidi reliqui qui Parenti accensentur, sive Linea Regia, idest, Familia Solomoni) sceptrum lugebit ereptum: *Nathani*, dignitatem Ducalem, quâ à Captivitate turgebat: *Levitici* sacerdotes, vastatum Templum: *Levitæ* ex *Simeï* (non Nepote Merari 1. Paralip 6: 14. sed ex Gerson, primo Levi filio, oriundi, Num. 3: 17. 18. 21.) victum ipsis cum Templo eoque ministerio, ereptum. Etenim, ut familia posterior utraque, (*Levitarum* inquam & *Simeitarum*) ad eandem Tribum pertinet, iisdemque cultus Judæorum Babele reducum sustinebatur. Ita duæ priores familiæ, de Tribu Juda Nobilissimæ, gentis gloria & Reip. sulcra erant. Ex Dei autem oraculo futurum erat, ut istæ nec Herodis sævitiâ conficerentur, nec confuso Gentis statu permiscerentur, sed distinctæ conservarentur: adeoque non tantum tempore na-
ti

ti Messia, sed cum injuriam sibi à Judæis illatam cælitus ulturus erat exploratum esse debebat qui ad hanc illamve Familiam pertinerent. Cum à distinctione Familiarum, agrorum distinctio, adeoque tranquillitas publica & Fori civilis justitia utcunque dependeret, plurimum intererat Genealogias, quædiu Israëlita Cananem incolebant certas esse. Ad Messiam adeoque natum, codicillos quibus Davidis posteritas describebatur, conservari omnium referebat. Neque dubium est utramque Familiam, earumque fata, ob Messiam vulgò attentè observata fuisse. Solomonis, ob ejus pristinum splendorem: Nathanis, ob decus Solomoneorum indies inclinans, in ipsam derivatum: & quia inter Regias à Davide pullulantes eâ tempestate fuit dignissima. Suspensis populi animis, utra Messiam datura esset. A quo capite utraque originem ducat, quo ordine ad Josephum & Mariam conservatæ & propagatæ fuerint, Evangelistæ planissimè edisserunt. Denique, quod Christus ad utramque, utraque ad Christum pertineret, in Christo, Josephi putativo, Mariæ genuino filio, pedem figunt.

VII. Certum itaque nobis, primò Nathanem istum nec fuisse *Nathanis* celebrem illum Prophetam, quem à Davide adoptatum, Origenes, *Linea ante* Hieronymus, Augustinus, apud Erasmus voluerunt. Nec, ut Lirano & Tornielo visum, Urijæ genuinus, Davidis adoptivus fuit. *excidium* *Reip. Ju-* *daica non* *destructa.* Quin planè ut Salomon, Davidis, ex Urijæ vidua, proles erat. Secundus Christus Urijæ Hitthæi, hominis Allophyli filius fuisset. *Deinde,* à Doctiss. Eglino sumi quod ab eo nec demonstratum, nec demonstrari potuit: *Lineam Nathanis tunc defecisse. Ex omni Familia Nathan, neminem prorsus superfuisse: Heli gentis ultimò, sine liberis defuncto.* B. Virginem Solomonis posteris accenset. Porro illa ne Patre careret, adoptat Fausti de Joachimo sententiam, damnatam ab Augustino: eumque Jacobi fratrem, utrumque Matthanis filium constituit. Adversus quæ militant, tum quæ § 6. de Nathanis familia, ad Urbis desolationem conservanda, delibavimus: tum ea quibus *dissertationi prioris* § 39. 40. evicimus, Messiam Solomonis filium esse non debuisse. Et cui bono S. Lucas Genealogiam *τὴν* Heli tam curatè designasset? Numne tanti nostrâ referebat, scire Estham Heli defuncti viduam à Jacobo ductam? Cur, imò quanto damno, B. Virginis prosapiam nobis denegasset? Si nonnisi alteram

utram dare voluit, quidn̄i Matris potiùs, ex qua sola, eum Davidis filium esse, omnis loci & temporis Ecclesiæ constare poterat, quàm Patris Genealogiam nobis exposuisset? Joachimum illum Josephi patrum fuisse, nemini, sine ratione, sine autoritate idonea asseveranti, magis crediderim, quàm Johanni Bessono, Jesuitæ, ad quem alter Jesuita Possinus provocat, Josephum Mariæ Patrum fuisse.

*Trium Regum Jude
nomina à
Matthæo
præterita,*

VIII. In Regum, ex Solomone pullulantium Generationibus, earumque numero colligendo, S. Matthæus ab *Historia Regum* & à seipso dissidere frustra perhibetur. Equidem v. 8. *Josaphat*, inquit, genuit *Foramum*: *Foram* genuit *Oziam*. At I. Paralip. 3:10. 11. *Josaphati* filius *Foram*: Nepos *Abasia*: Pronepos *Joasus*: Abnepos *Amazia*: Trinepos *Asarias* sive *Usias* memorantur. Itaque Matthæus tres ordine Reges i. e. Generationes prætervectus, *Usiam* *Jorami trinepotem*, ejusdem filium constituit. Absit, hoc quicquid est, Librariorum sphalmati: nedum S. Matthæi vel imperitiæ, vel lapsui memoriæ tribuamus. Sanctus Dei homo id fecit actus à Spiritu S. 2. Pet. 1:21. Qui Periodi primæ, ab Abrahamo ad Davidem, quatuordecim Generationes numerabat, totidem gradus, intervallum à Davide ad captivitatem absolventes, quod Spiritui S. liberimum erat, dare: simul singulis memorabilem terminum assignare: Adeoque secundam periodum in Regni Judaici sine terminare & numerum rotundare voluit. In opportunum tesseradecadas præconceptas concinnandi & memoriæ juvandi compendium, alicubi filios non immediatos, sed mediatos i. e. Nepotes exhibet Spiritus S. It hoc à Matthæo conscio factum esse, argumento est, quòd v. 17. de prima ætate, *πᾶσαι* omnes Generationes: de reliquis, nudè *generationes* scribat. Certè stylus iste & Methodus Matthæo, vitio verti non magis potest, quàm quòd *Elisabeth*, *Abaronis* Luc. 1:4. alia, *Abrahami filia* Luc. 13: 16. nuncupatur. Ipse Christus Matth. 1: 1. *Davidis* & *Abrahami*, à Judæorum vulgo *Davidis Filius* dictus. Et quid illi muscarum cribratores? Quoties in Libris Genealogicis aliquid omitti, & *Genitores* dici contingit, qui *Avi* fuerunt? Consule 1. Paralip. 4: 1. Coll. 2: 50. Nec non 1. Paralip. 6: 8. Coll. Esr. 7: 2. *Zacharias* *Iddonis filius* Esr. 5: 6. Neh. 12: 16. dictus, Nepos ejus fuit, *Zach.* 1: 17. Itidem 1. Paralip. 5: 3-6. in Rubenis: Esr. 8, in ipsius Esræ

Ge-

Genealogia, plures omittuntur: quia omnes recenferi non è scopo fuit. Nomina in Tabulis Genealogicis omiffa in Templo affervari folita, Poffinus ex verbis Jofephi *adv. App. Lib. I.* colligit. In ipfis Scholis Judaicis receptum, imò pro Axiomate ferè habitum, res & numeros paritate aliquâ propiùs fe contingentes, reducere ad idem: Quod Exemplo uno alteròque *vir* (clariffimi Wagenfeilii calculo) *infignis*, quique *primus vidit quantum utilitatis Thalmud præbeat fi quis eo rectè uti fciat*, Ligfootus *Hor. in Matth. 1. 17.* confirmat.

IX. Cur tres illos, non alios, Spiritus S. deleri voluerit? Solida ratio niti, exploratum nobis eft, quanquam ipfa facti ratio nos latet. Qui eam fibi reddi velit, edifferat quid eum moverit, ad tribum Danis, ex filiorum Ifraëlis Catalogo expungendum, Apoc. 7. ? Quis, dicenti, S. Matthæum propagationem Lineæ Regiæ ex *clarioribus Regibus* arceffere? Vel, eum innuere voluiffe, familiam Davidis tunc Ecclipsin paffam, quippe affinitate cum Achabidis contractâ, Luci tenebras mifcentem, dicam fcribat? Neque medium digitum illis monftrârim, qui hîc judicium Dei in domum Achabi commemorant. Nam præterquam quòd Deus Idololatriæ vindictam in tertia & quarta Generatione comminatus eft, Exod. 20. 5. Achabo, cujus filiam Athaliam Joramus duxerat, bis maledixit, 1. Reg. 21: 21. 2. Reg. 8: 9. Hujus foceris penam & Gener luit, & *דממלכה ורע semen Regni* 2. Reg. 11: 1. per Athaliam ablatum: & Joafus qui folus evafit, fimul cum Patre & filio indigni vifi, quorum nomina inter avos Chrifti legerentur. Ita Deus Zelotes, penâ quam Achabo 1. Reg. 21: 21. minabatur, quòd quicquid ad familiam ejus pertineret, *tertiâ generatione exfcindendum* fit, non folius filii, fed etiam Generi familiam fideravit: quemadmodum Jehu ob Ahabi familiam perditam, benedictionem Dei *in tertiam Generationem* expertus eft. Magna fanè Dei indignatio! Qui nomina trium mulierum quæ gentilium Idololatarum castris delertis ad Judæorum fœdera transfere, Majorum Chrifti indiculo inferi voluit: trium Regum in veri Dei cultu inconstantium nomina, ex eodem expungit. Denique commendamus inprimis modeftiam Fabri Stapulensis, *viri sanctæ memoriæ, Scripturarum expositoris fideliffimi*, ut M. Bullingerus ei parentavit. Sic ille: *Causam hujus prætermissionis Deum folum noviffe: à nobis aliam reddi non poffe, quàm Spiritûs s. voluntatem.* Et Spanhem. Part. I.

Dub. IV. 14. Tametsi hujus præmissionis ratio talis, quæ cogat ad assensum, investigari à nobis nequeat: nihil causæ est, cur profani eo nomine infectentur veritatem Christianam. Nihil enim inde decedit nostræ cognitioni in rebus necessariis, sive ad constitutionem fidei, sive ad directionem vitæ nostræ: quamvis hoc & alia id genus dubia ignorentur. Aurea, in hoc affinibusque Argumentis subinde meditanda & inculcanda Regula!

Quis secundæ Tesserae decadis in Matthæo, agmen claudit, Jechonias?

X. Ad alterum saltum quem Spiritui S. circa ejusdem Periodi finem facere libuit, pergimus. S. Matthæus ab Abrahamo ad Davidem, *quatuordecim* Generationes numerat. Totidem à Davide ad Captivitatem: Denique totidem à Captivitate ad Christum fuisse asserit, v. 17. His Aethiopicus Interpres non acquiescit. Tres has classes in Summam contrahit, adeoque verbis S. Evangelistæ addit, sic eum, nullâ necessitate ductus, nec Græci Textûs autoritate præviâ, loqui fingens: *fuerunt omnes Generationes ab Abrahamo usque ad Christum Generationes quadraginta duæ.* Primæ quidem Tessera-decadis res confecta. Abrahamus in ea agmen ducit, David claudit. Regia, si à Solomone exorsus in Josia desinas, nonnisi tredecim habet. Si Jechoniam addideris, de *postrema* Tessera-decade eadem difficultas recurret. Hic ergo S. Literarum interpretes admodum solliciti sunt, ubi quarta decima secundæ seriei Generatio quaerenda sit? Nemo ambiget, nihil tutius esse, quàm S. Scriptoris vestigiis religiosè insistere, & filum quod à Deo porrigitur, utraque manu amplecti, & pressis manibus tenere. Cæterùm tria præstruimus: *Primum* est, quòd Abrahamus in prima classe commemoratus, dubio procul ejusdem caput sit. Secus se res habet in altera classe, in qua Davidis: & in ultima, in qua Jechoniæ nomen præmittitur. Neuter eorum ad istas classes pertinet. Sed prima in *Davidè*: altera à Solomone inchoata, *Jechoniâ* terminatur. Versu 17. David secundâ, Jechonias tertiâ perspicuè excluditur. Tertia à Salathiele inchoatur. *Alterum* est, quòd universa primæ & secundæ Periodi membra, eodem Titulo, jure inquam Generationis naturalis, sive immediatæ sive saltem mediatæ, jungantur. In tertia classe secus fit. Equidem id locum habet ad Josephum usque. *Salathiel Zorobabelem &c. Jacobus Josephum verè genuit.* Jesus autem, qui, ut semel iterumque monuimus, Genealogiæ hujus terminus est, à Jo-

à Josepho non genitus. Unde Matthæus ad eum delapsus, stylum mutat. Minimè enim, ut de superioribus singulis, ita de postremis, Josephus genuit Jesum. Hic tamen Jesus noster Generationem omnino aliquam, ultimam, inquam, conficit & occupat. Itaque, quod tertio notamus, apud Matthæum Josephi Generatio, naturalium ultima, ordine duodecima est. Supplenda ergò tertia hæc tesseradecas, generationibus duabus, quarum neutra ad præcedentium leges astricta, id est, naturalis esse debet: Utraque tamen per Josephum ad lineam Solomonis accedit. Sed de eo in seqq.

XI. Equidem ingens interpretum Exercitus, neque gregarii in hoc campo milites, nodo huic alium planè cuneum adhibent. Nam cum S. Matthæus v. 11. dicat, *Josias genuit Jechoniam & fratres ejus*: Rex tamen Judæ qui Jechonia nomine in S. literis venit, Josia non filius fuerit, sed ex Jehojakimo nepos, Spiritu S. teste 1. Paralip. 3:17. Jehojakimum secundæ, Jechoniam tertiæ cohortis ducem constituunt. Porphyrio id in rem judicatam abiisse videtur. Inde *calumniam struxit Ecclesie & Evangelistam Matthæum falsitatis arguit*, ut Hieronymus in Cap. I. Dan. loquitur. Quòd nimirum Matthæus Joachinum omiserit. Atque in multis Codicibus (verba sunt Clariff. Millii) ante *Jechoniam legitur Iaxeyu* (qualem codicem Versio vernacula Tigurina sequitur) *vel Iowzeyu*. Vel ne laboraret Tesseradecas, vel ne Josias Pater Jechonia diceretur: cum Joachimi Pater, Jechonia Avus fuerit. Horum codicum fide, Joachimus in Brülingerii, Stephani, Casauboni, Bökleri Editione occurrit. Syrus tamen, Arabs, codices Græci & præstantissimi & plerique, nullum Jakimum, unicùmque Jechoniam exhibent. Millius adversus Joakimum etiam rationibus pugnat. *Intercalatione*, inquit, *bis peccatur*. Primò, quòd à receptissima lectione recedatur absque causa: siquidem Jechonias his ipse Joachimus videtur, quem insertum volunt: observante Epiphanio, Ambrosio, Augustino, fortè etiam Ireneo Lib. III. c. 30. Deinde, quòd Jechonia posteriori, fratres tribuantur: qui quantum ex Sacris literis colligitur, nullos habuit. Ita nimirum confici arbitratur, duos Jechonias à Matthæo constitui: alterum Patrem, alterum filium.

XII. Nec nupera hujus Viri sententia est. Nimirum Critici planè egregii, ita statuebant: *Jejojakimi* (cui Eliakimi nomen cum

B 3

effet,

Exceptiones
adversus
Joachimum.

Et geminum
Jechoniam.

esset, à Pharaone Nechone Rege Ægypti in signum potestatis in eum, Jehojakimi impositum) & filii ejus *Jehojachini*, quem Nebucadnezar Patri perfido surrogabat, nomina à descriptoribus confusa, & duorum in unius Jehojachimi nomen conversum esse. Ita Josepho, Pater *Ιωάννου* & filius *Ιωάχιμου* dicitur. Hæc, in primis à Græcis difficulter discerni poterant. Nec desunt qui Patri & Filio unum (Jechoniæ inquam) nomen fuisse contendant. Jechoniam alium *Ἰηὴ τῆς μεταμεσσίας*, alium *μετὰ τῆς μεταμεσσίας* à Matthæo innui: quorum ille in V. T. *Jehojachimi*, iste suo *Jechoniæ* nomine veniat. Nimirum ut Zedekias, etiam Matthanias: Ozias, etiam Afarias dictus: Ita Joachimum binominem esse potuisse. Isti magno pignore certarent, Matthæum utrique Regi idem Jechoniæ nomen dedisse. Cùm ergò ineptus descriptor nomen hoc bis positum vidisset, unum, quod redundare id ei videretur, rescuisset. Sed excogitatum hoc commentum de duobus Jechoniis, nobis non magis in subsidium vocandum est, quàm Millio Joakimus videbatur. Matthæus unicum Joachinum exhibet. Hunc in duos dividendum non magis persuadere nobis possumus, quàm Davidem primæ tessera decadi insitum, ab eo qui secundâ legitur, diversum esse. Jechonias genitus *Ἰηὴ τῆς μεταμεσσίας*, idest, transmigracione imminente & veluti ad fores Regni Judaici excubante. Quod filio Jechoniæ melius quadrat quàm Patri Jehojakimo. Quid? quòd Kimchi 1. Paral. 3:15. (clariss. Ligfooto teste) legit: *Josias genuit Jechoniam: Neptem scilicet ipsius ex Patre Joachim. Ille autem* (sic laudatus Ligfootus) *Joachim qui non erat dignus ludu, & sepulturâ Regum Juda Jerem. 22:18. non certè dignus erat, qui Genealogia Christi insereretur.* Oper. Tom. I. p. 277. b. Denique absque isto commento, Generationes Classis hujus salvas esse earumque numerum confici posse suo loco ostendere satagemus. Jechoniæ 1. Paral. 3:17. unicus frater, Zedekias, assignari videtur, cùm ei à Matthæo plures tribuantur. Sed annon etiam Jacobo fratres vendicantur? Genes. 27:29. At præter Esavum nullus ei fuit. Qui nescit Enallagen numeri S. literis frequentissimam esse, M. Bochartum consulat, *Hierozoic. V. 4.* Ignorabat fortè S. Matthæus Zedekiam primum, Jechoniæ *πατεράδελφον*, 2. Paral. 36:10. fratrem ejus dici? Et quid si dicam, fortè plures Jechoniæ fuisse fratres, sed improles? Unde eorum in Genealogia

gia ratio non habita. Quid si Spiritus S. duas Generationes (Patris & filii) in unam conflare: Patrem suppressere, filium exprimere: Simul iudicium Dei indigitare voluerit, quod cum religiosissimus Josias quatuor filios reliquerit, quorum tres ad sceptrum admitti, fato tamen urgente, Davidis familiæ adeoque tribui Judæ sceptrum in eis ablatum, nunquam restituendum, sed in futuro Messia in luculentiorum dignitatem convertendum? Nam quod Clariss. Hüisinga conjicit, *Jechoniam & fratres* conjungi, ut *fratres*, id est, Patris Jojachimi fratres, in computum veniant, Jechoniâ in tertiam classem rejecto, ad palatum non est. Quorsum *fratres* potius quam *Joachimum* in censum venire? Imò cur *fratres*, non Joachimus commemorati? Cur *fratres* Jechoniæ dicti, qui patruj ejus erant? Cur, Jechonias tanquam *καφὸν πρόσωπον* jam in secunda Classe, ad quam Viro doctiss. non pertinere videtur, in scenam produceretur?

XIII. Novum hoc est Exemplum libertatis quam Spiritui S. in Genealogia Christi describenda exercet. Etenim quarta hæc generatio est, ^{Επίσης} quam in Regia Majorum Christi linea dissimulare Spiritui S. visum, ^{σικ.} Si calculum rectè instituamus, à Davide ad Jechoniam, non quatuordecim, sed octodecim generationes à S. Mattheo numerari potuissent. Gravißimas sapientissimásque Spiritui S. rationes fuisse, tot, & has quidem generationes suppressendi, quis dubitet? Mystera hîc nobis insinuari certum: idque à nobis notari fas est. Enucleari & exhauriri, quia Deus ea in thesauris suis recondita esse voluit, à nobis nequeunt. Naaman ad Elisæi ædes divertens, præsumebat eum egressurum, nomen Jehovah invocaturum, & manum suam agitaturum in partes corporis sui leprâ infectas. At Spiritui S. id displicuit. Elisæus enim Spiritu Dei suggerente, per internuntium cum eo egit, eumque ad Jordanem, in quo septies se lavaret, ablegavit. Quod utut Naamano bilem concitârit & ridiculum atque ignobile consilium visum fuerit, famulitii tamen (officii ei præscripti facilitatem urgentis) precibus inductus, cum pareret, expertus est, Deum modo & mediis à nobis non expectatis & præjudicio nostro contrariis maxima nobis largiri. Ita stultitiæ humanæ frequens est, abhorre à verbis Dei, nisi hoc ordine, hæc Methodo, his Syllabis concipiantur & proponantur, quibus præcipitantiæ & temeritati nostræ videtur. Cum ille quo Deus utitur, sapientiæ divinæ illustrandæ &

ani-

animis nostris serenandis ac sanandis, vel arrogantiae nostrae pro-
dendae retundendae & confundendae, qui Dei in Scriptura loquen-
tis scopus est, longè utilior sit. ¶ Arithmetica & ars Heraldica Spi-
ritus S., tanto vulgarem superat intervallo, quanto Caelum subli-
mius est orco.

*Augustini
& Spanhe-
mii verbis
illustrata.*

XIV. Lubet hæc roborare verbis Augustini contra Faustum
XXIII. 2. O si pio studio legisses Evangelium, & ea quæ te in Evange-
listis tanquam repugnantia movissent, diligenter quærere, quàm temerè
damnare maluisses, ut saltem propter ipsam quæ quasi primâ fronte oc-
currit, apertissimam repugnantiam cogitares, nisi aliquid illic magnum
lateret, difficile fieri potuisse, ut tanta eis autoritas in terrarum orbe præ-
beretur, quâ sibi tot hominum Doctissimorum ingenia subigerent. p. p.
Acutos & doctos viros, divinarum Scripturarum pertractatores, vidisse
quidem hanc diversitatem: sed piè cogitantes tantæ autoritatis eminenti-
am latere ibi aliquid credidisse, quod petentibus daretur, oblatrantibus
negaretur: à quærentibus inveniretur, reprehendentibus subtraheretur:
pulsantibus operiretur, oppugnantibus clauderetur. Petierunt, quæ sive-
runt, pulsaverunt: acceperunt, invenerunt, intraverunt. Nec minùs
egregiè Spanhemius part. I. Dub. VI. 11. Eadem hîc obscuritatis cau-
sa subest, quæ innumeris locis aliis perplexis & involutis: ubi pari ra-
tione quæri potest, cur Spiritus S. non hoc vel illo modo locutus fuerit:
clariùs videlicet & faciliùs pro nostro captu. Scilicet nos Spiritui S.
legem figemus, nec illi integrum erit ad nos exercendos & subigendos,
ejusmodi vocibus in speciem obscurioribus pro arbitrio uti, quæ & fa-
stum nostrum retundant, & diligentiam accendant in examinandis &
conferendis Scripturis: Et verò etiam inserviant probandis & detegen-
dis ingeniis desultoriis, quæ S. Scripturæ Majestatem & veritatem, ob
pauca illa ἐναντιοφωνῆ, in rebus ad salutem non necessariis in dubium
vocare satagunt. Hoc tamen mirandum, tametsi in nominibus & nu-
meris pleraque ἐναντιοφωνῆ occurrant in S. Scriptura, quæ salvâ fidei
integritate & sine ulla salutis jactura ignorari possunt: cautum tamen
voluisse Spiritum S. nobis, in necessariis, ad formandam fidem & com-
ponendam vitam ad cultum & obsequium Dei &c. In quibus cardo sa-
lutis versatur, imprimis רבך שרך radix verbi τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως Rom.
10:8. λόγος δικαιοσύνης Hebr. 5: 13. qui etiam κλεῖς clavis cognitio-
nis salutaris Luc. 11. dici meretur, in S. Codice ita perspicuè propo-
nuntur,

nuntur, ut etiam pueri assequi queant. Eadem Scriptura alia proponit, quæ difficultate suâ ipsos *τελείους* exercitos habent. In quibus nonnulla sunt quæ quum adversâ fronte cum aliis pugnare videntur, propiùs inspecta cum eis amicè conspirant. Si tandem non plenâ radient luce, neque solidæ autoritati, neque necessariæ perspicuitati Script. S. tantillum detrahitur. *Unitate gaudent & in Christo unum sunt, etsi alius aliud, & alius aliud, aut alius aliter & alius aliter, vera tamen omnes dicunt, nec sibi ullo modo contraria: Si pius lector accedat, si mitis legat, si non heretico animo, unde rixetur: sed fideli corde, unde edificetur, unde inquirat, Aug. adv. Manich. III. 3. monet.*

XV. Jechoniæ huic filius contigit Schealtiel. Sanè Spiritus S. Jechoniæ denunciabat: *Scribite virum hunc יררי sterilem, hominem qui non prosperatur in diebus suis. Nam non prosperabitur de semine ejus quisquam sedens in throno Davidis, & יהוה potestatem habens amplius in Juda, Jerem. 22: 30. Quandoquidem verò non tantùm S. Matthæus Salathielem Jechoniæ filium fuisse asserat: sed etiam verbis ex Jeremia productis, nec non vers. 28. Jechoniæ tribuatur semen, & 1. Paralip. 3: 17. 18. septem (Asir enim non proprium sed appellativum, non filii alicujus nomen, sed Jechoniæ cognomen est, de quo Ligtf. in Matth 1: 12. Spanhem. Dub. XII. aliq̄ue videri possunt) ejus filii numerentur, quorum primogenitus Schealtiel: necesse est, dici eum יררי sterilem, non quòd *ἀτεν* & improlis moriturus, ut Broughtono aliisque videtur: sed quòd ex Davidis posteritate Regum ultimus futurus esset, neque filium neque alium de posteritate sua, vel Regem vel quovis alio Titulo יהוה genti suæ dominaturum habiturus. Unde captivitas Babilonica Calvino aliqua interitûs species dicitur. Conf. Jer. 36: 30. Nimirum singuli, à Salomone ad Jechoniam usque, à Matthæo recensiti, lineâ rectâ à Solomone descendunt. Iidem Reges erant. Sed Jechonias, præterquam quòd non nisi trimestris Rex fuit, Throno per Nebucadnezarem deturbatus, Babelem deportatus, nec ut quondam Manasses ab Assyrio, Patriæ, libertati & dignitati Regiæ restitutus est, sed multò maximam vitæ partem in carcere consumsit: Regii fortassis ipsius Jechoniæ liberi, ex comminatione Esaj. 39: 7. Regis Babiloniæ Ministri facti.*

C

XVI. Sa-

*Familia
Davidica
status sub
et post cap-
tivitatem.*

XVI. Sanè deinceps Sceptum à Juda prorsus ablatum: & dignitas Regia in Judæis exinde expiravit. Quod ipsum ominabatur, magnum illum ex posteritate Davidis nasciturum Regem, minime ex Solomonis linea descensurum. Adeò quidem ut, quod pridem Irenæus *adv. Hæres.* III. 29. 30. notavit, si Jesus Josephi, ex Solomone per Jechoniam descendens genuinus filius fuisset, Rex i. e. Messias esse non potuisset. Quibus adde, quòd postquam Deus lineæ hæctenus Regiæ, dignitatis hujus continuationem in ea denegavit, familiæ tamen Davidis, promissionem Regis Magni ex ea nascituri confirmavit: tum ut confunderentur & confutarentur qui causabantur, Deum *familiam* (Davidis) *quam elegerat rejecisse*, nec promissionem præcipuam ei factam præliturum: tum ne ignorarent, Regem hunc non ex Solomonis, sed ex alia Davidis linea expectandum, Jer. 33: 17-26. Equidem Solomonæis Babelem transportatis tum in Judæa Jer. 41: 1. tum in Babel Dan. 1: 3. nonnulli superstabant. Porro à captivitate quidam ex reliquiis, Ducali potestate populo præerant. Sed nemo *de Jechoniæ semine* reliquæ sanguine Regio, *potestatem habuit in Juda*. Sine publica autoritate inter fratres vivebant. Reipsis, ut Josephi exemplo constat, ad asciam contractâ. Quia tamen promissiones illustres Domui Davidis factæ hæctenus nec prælitæ: nec frustrare Israëlè poterant, ipsa Domus tempestate illâ perire minimè debebat. Quin (& quidem dux ejus Familiæ nobilissimæ) ad Messias adventum usque conservata. Eclipsin quidem ingentem passa est. Eidem tamen cùm occidisse, & extincta videbatur, serenissima lux affulsit, Zorobabel, seu *Serubbabel*, ut Neh. 12: 1. 46. exprimitur: quod *semen*, vel ut alii, *Desertorem Babelis* designat, Sealthielis filius, Haggæo & Zachariæ laudatus: Populi reducis *דוד* Dux Esr. 5: 14. Hagg 1: 14. 2: 2. 21. *נשיא* Princeps, Ethnar-cha, Esr. 1: 8.

*De regno a
Davidicis
auferendo
et Ducatu
ei succeden-
te, in Na-
thanidas
transferen-
do, oracula
Ps. 89: 40
199. Ezech
21: 25. seq.*

XVII. Illustria inprimis in hanc rem sunt duo oracula. *Alterum* occurrit Psal. 89: 40. 45. quo Ecclesia cladem illam eminus, & quasi in caligine prævidens, *Rupisti inquit, fedus servi tui: thronum ejus in terram projecisti*. Sollicita nimirum ne clades tanta lineæ & throno Regio inflicta, Messias sive adventui sive Regno officeret, & *federis de throno Davidis æterno per Messiam occupando rupti, omen esset*. *Alterum*, plenius & majori luce instructum,

Etum, Ezechieli, qui prioris oraculi implementum, vel si mavis implementi incunabula cominus vidit, dictatum: Ezech. 21:25. al 30. seq. *Tu רשע גשׁיׁא profane, impie, Princeps Israel, cujus venit dies צׁק בעת עון קׁ in tempore pravitatis finis. Sic dixit Dominus Jehova וְהָרַמְנוּ אֶת הַכִּסֵּי הַמְצַנְבֵּת וְהָרַמְנוּ אֶת הַכִּסֵּי הַמְצַנְבֵּת auferendo auferam cidarim: & tollendo tollam Coronam. וְזֶה לֹא זֶה Hæc ea non est. Quæ humiliata est, exaltando exaltabo, & altum humiliando humiliabo. וְיִחַרְבֵּן Corruptum, corruptum, corruptum ponam illam. גַּם זֶה לֹא הִיא Etiam hæc nihil extitit: donec veniat cujus est Judicium, & dem illud. Regem temporis illius Zedekiam, וְלֹא אֶסְעֵהָ sine religione: רשע אֲדֹמוֹן corruptorem justitiæ, admonet, pravitati finem imponendum: Deum longanimitate abruptâ jamjam vindictam exerciturum. Qualem illam? primò, auferendam coronam: nullo amplius Rege, (ex Familia scilicet cui dignitas illa Deo ita disponente & annuente hæctenus concessa,) Israëlitis præfuturo. Conf. Jer. 13:18. Thr. 5:16. Deinde, successuram Cidarim, ducalem autoritatem. Tertio, nec istam potestate suâ diu gavisuram. Quippe à Davidicis in Maccabæos transferendam & eorum ambitione in Regium Diadema convertendam. Sed quarto, hæc non est hæc. Quia nullus horum Davidis Familiâ editus, Maccabæi suppressi, coronâ eis ab Herode ereptâ, & sibi impositâ. Sed nec iste futurus erat Rex ille Magnus, Thronum Davidis olim occupaturus. Quintò, ut ut verò Davidis illa Domus adedò deprefsa & vilis futura erat, olim ab exteris, Assyriis, & Chaldæis, denique à popularibus & inquilinis obscurata: tandem juxta Ecclesiæ oraculum, gloria illi promissa, excitanda & aliquando in eo radiatura erat, ambitiosis illis usurpatoribus ad tenebras damnatis. Nam quantuscunque Herodes fuerit, non tamen ille erat, qui semper regnatorus erat, & ad cujus pedes, hostes Dei projici debebant. Sextò, dum ista fierent, tandem appariturus erat filius ille Davidis, Judicium & justitiam in terra facturus, Jerem. 23:5. 33:15. 16. cui Deus omne Judicium traditurus est. Quia qui Deus est benedictus super omnia in secula, filius etiam hominis factus est: cujus potestatis acceptæ, in liberando populo, & puniendis rebellibus Israëlitis specimen daturus erat. Dictum factum. Regia dignitas à Jechonia ablata, à Nepote ad Patruum ascendit. Mox eidem erepta, & prorsus extincta est. Majestas ad Nathanis lineam delata, cujus,*

scintilla, vel potius umbra, in *φωλαγγελία* (quam Calvinus *sceptri Regii fragmentum* nuncupat) Zorobabelis, fortassis etiam aliorum familiae suae, emicuit. Pleno jubare Ierusalem radiavit, cum is venisset *וַיָּבֹאוּ עִמּוֹ יְיָ* cui jus in coronam erat. Quod ipse Abarbanel de Messia interpretatur: in quo videlicet Regnum Davidis regerminaturum: & cui jus hæreditarium, non obstante illo interregno, integrum mansurum sit. Vide Clariss. Alting. *Schilo* Lib. II. c. 6. Ut enim Deus Jerem. 22:24. De Chonia (geminâ Syllabâ quam infelix Rex ex nomine Dei sanctissimo mutuabat, omissâ: tum quòd populus eiciendus esset ex terra, cujus professionem jamjam conferendam, Deus Exod. 6:3. nomine illo confirmabat: tum quòd Rex tam illustri nomine indignus esset) ut, inquam, Deus de Chonia dicebat, *etiamsi annulus signatorius in manu dextera mea esset, tamen inde auellam te*: Ita vicissim de Zorobabele Hagg. 2:23. *Assumam te, ponamque te ut annulum signatorium, quia te elegi*. Scilicet ut Deus sub primo Templo Pontificatum maximum, ita altero stante Templo dignitatem populi sui Principalem, ob hominum arrogantiam & malitiam, uni, illic Aronidarum, hæc Davidicorum lineæ ademtam, alteri consignavit. Atque ita *omnes agri agnovère, quòd Jehova humiliaverit arborem altam, exaltaverit arborem humilem: exarefecerit arborem viridem & fecerit germinare arborem aridam*. Ezech. 17:24.

Sealthiel
nuncupatus à
Matthæo,
& Luca
al'ius com-
mune vocatur.

XVIII. Equidem etiam Salathiel illi, quem Matthæus in Theatrum producit, filius fuit Zorobabelis nomine insignis. Vetant tamen verba Dei quæ ex Jerem. 22:30. in medium adduximus, asserere, isthunc Ducatu fuisse illustrem. Qui semel in animum induxerunt, Jechoniam, ex comminatione ista Dei *ἀπεινον* constituere, in omnes se vertunt partes, ut unum eundemque Zorobabelem ab utroque Evangelista indigitari evincant. Imprimis quòd utrobique Pater & Filius cognomines legantur. Sealthielem ergo eundem, qui juxta Lucam 3:27. filius Neri fuerit; à Matthæo 1:12. recenseri, ut Jechoniæ filium: non Nativitatis, sed successionis jure. Quemadmodum etiam Zedekias, Patruus Jechoniæ, eodem successionis Titulo, ejus *Filius* nuncupatus sit. Aliis, Sealthielem à Neri genitum, ex Jechoniæ vidua: aliis, Jechoniam ob ductam defuncti Neri viduam, Sealthielis vitricum factum: Aliis, Jechoniam τῆς Neri, vel hunc Jechoniæ filiam duxisse, hariolari libet. Et quis tot alias
con-

conjecturas ad digitos enumeret? Omnes eò tendunt, ut Nathanis & Solomonis lineæ permisceantur: Nathanidæ, Solomonis lineæ inferciantur & supponantur: Illi in istorum castris recenseantur: adeoque ordo in Genealogiis observandus evertatur: quæ Spiritus S. distincta esse voluit misceantur, & Historiæ S. confusio gignatur. Vocabulum ערירי ab his æquo arctius astringi § 15. monuimus. Porro, & Matthæus & Annalista Sacer 1. Paralip. 3. Sealthielem Jechonia filium faciunt. Quid cogit ut eum Neri filium fuisse contendamus? Tertio, si utraque (Solomonis & Nathanis) propago in Salathiele coaluit, & Zorobabel (communis Josephi & Mariæ Stirps) inde germinavit, consequens est, inde à Sealthiele apud utrumque Evangelistam, nonnisi Nathanis ἐκγόνοῦς quanquam per diversas ex Zorobabele lineas, recenseri. Quorsum ergo, ante Salathielem, diversas Davidis lineas, tam operosè deduci? Adde, quòd apud Matthæum, τὸ γενεῶν, subinde etiam de mediata: Ut plurimum quidem de immediata: Nuspam improprie, semper de vera generatione, adhibetur. Denique illis qui Solomonis non minus quàm Nathanis familiam, ad Reip. finem conservatam sustinent, Regnum in Jechonia desuisse certi sunt. At familiam Regiam cum eo expirasse, liquere negant. Quin, ex Danielis 13. contrarium evenisse, colligunt. Deique providentiam, tantam utriusque familiæ mixturam præcavisse eisdem videtur. Tum quòd disertam & expressam utriusque distinctionem legant Zach. 12. tum quòd diversâ uterque Evangelista Methodo utatur, cujus distinctio illa apud Zachariam, veluti basis quædam est. Sive Jechoniæ cum filia Neri nuptias affirmes, aut τὴν Neri cum filia Jechoniæ: sive Heli cum Matthanis filia, Jacobi sorore, Josephi Amita affinitatem contraxerit; Salomonis & Nathanis familiam in unam conflatam consequitur. At nobis Confusio stirpium tot sæculis illibatarum, per tot incertas excogitatasque adoptiones, affinitates, aliasque ambages intempestiva videtur.

XIX. Quòd si utriusque Sealthielis Genealogiam quam Evangelistæ pertexuere, cum V. T. Genealogiis conferamus, novæ se obijciunt difficultates. Nam sunt quibus Zorobabel qui Matthæo teste, *Sealthielis* fuit, ab autore libri 1. Paralip. 3: 19. *Pedaja* filius: Adeoque Sealthielis ex fratre Pedaja Nepos constitui, videtur. Sed

Zorobabel

1. Paral. 3.

ab illo

Matth. 1.

diversus.

hi affensum nostrum vix impetrant. Quòd si enim à Matthæo & 1. Paralip. 3. unus idemque Serubabel innuitur, Sealthielem Ἰσθαιὴλ obiisse, ejus Viduam à Pedaja ductam, atque ita Sorobabelem Sealthielis filium, lege Leviratûs fuisse necesse est: quod ἄγγελος. Huic accedit alia ratio: quòd Spiritus S. in Libro Paralipomenorum, Abiudem, quem Matthæus Sorababelis filium fuisse tradit, præterisset: id quod vero admodum dissimile. Quia Familiam Sorobabelis singulari operâ describit, plurésque ejus filios imò & filiam exprimit: potiùs omnes alios, ut videtur, dissimulaturus. Eidem suffragatur vis verbi ἐγέννησε, quò naturalis, non civilis generatio à Matthæo indigitatur. Atque hæc ipsa emphasis impedit, ne Sealthiel Jechoniæ filius dici possit ob successionem. Quamquam nec inficias iverim, si Genealogiam filiorum Perez 1. Paralip. 9:4. cum ea quæ Neh. 11:4. repetitur, contendas, liquidum fore, eisdem Personis, imprimis à Babilonica Captivitate, diversa nomina fuisse data, quod Genealogiarum difficultatem admodum auget. Quid quòd Clariss. Lightfootus (cui Abiud & Rhefa, ejusdem Sorobabelis filii & quidem 1. Paralip. 3. commemorati fuisse videntur) observat, his Zorobabelis filiis in Babilonia degentibus, ea quæ 1. Paralip. 3. leguntur: In Patriam reducibus, ea quæ in N. T. habentur nomina, data fuisse. Diligentissimus Chemnitius, qui ad eandem anchoram olim se receperat, inter nomina Sealthielidarum 1. Paral. 3. & illa quæ Matth. 1. leguntur, maximam affinitatem ostendete annititur

Num tres
Sorobabe-
les?

XX. Sed quidnî & Matthæo credamus, *Salathieli* filium tribuenti, qui *Sorobabel* insignitus fuerit: & Scriptori Sacro 1. Paral. 3. quòd *Pedaja* filium ediderit, *Zorobabel* cognominatum? Ais, ita agnosci tres Sorobabeles: Duos quidem in Salomonis, tertium in Nathanis linea. Quid tum verò? Spiritus S. 1. Paralip. 3. Jechoniæ Filium *Sealthielem*: sed posteritatem ei nullam tribuit. Ibdem *Serubabelem* legimus qui Jechoniæ quidem nepos fuerit, sed Patre *Pedaja*. Matthæus perinde *Serubabelem* Jechoniæ nepotem dicit, sed *Scealthiele* natum. Itaque Spiritu S. teste Jechonias duos nepotes habuit cognomines, alterum ex *Pedaja*, ex *Scealthiele* alterum. *Scealthieli* filium fuisse *Serubabelem*, ante Matthæum & Lucam scripsere Haggæus 1:1. 12. 14. 2:1. 23. Esra 3:2. 3. Machab. 5:5. nec non Josephus. Quis non animadvertat, toties istum hac notâ

notā describi, quò à Pedajæ filio, aliove Sorobabele discerni possit? Enimverò Spiritum S. nobis persuadere voluisse, eum Pedajæ filium fuisse: tamen eundem semel iterumque, & frequentissimè Sealthiele editum dicere, credant quibus cornea fibra est. Inprimis quia, ut monuimus, Sorobabeli 1. Paralip. 3. Matth. 1. & Luc. 3. posteritas diversa ascribitur. Quid ergo? Duo hic notari velimus. Prius est, duos quidem Schealthieles in S. Annalibus occurrere, quorum alter Jechoniam, alter Neri patrem habuerit. Illum 1. Paralip. 3. & Matth. 1. legi, hunc Luc. 3. Nam 1. Paralip. 3. & Matth. 1. unum eundemque Schealthielem notari nulli dubitamus. Utrobique Pater ejus dicitur Jechonias. Utrique locus datur in linea Solomonis. Excipienti, Schealthielem 1. Paralip. 3. orbem, Schealthieli apud: Matthæum filium fuisse: reponimus, à Spiritu S. cui stat pro ratione voluntas, Schealthielem 1. Par. 3. non dici ἄτερον fuisse: familiam quidem ejus illic non describi: defectum autem hunc suppleri Matthæi calamo, qui cit. l. duo monet, & filium Schealthieli fuisse: & eum Sorobabelis nomen habuisse. Posteriori loco notamus: in Genealogiis Sacris tres Sorobabeles agnoscendos videri. Primi nomen exhibetur 1. Paralip. 3: 19. Pedajæ filius: alter Schealthielis illius 1. Paralip. 3: 17. memorati filius, de quo Matth. 1: 12. Tertius etiam alicujus Schealthielis filius, Luc. 3: 27. Certè Sorobabel 1. Paralip. 3. narratus, ab eo qui Matth. 1. uterque ab eo qui Luc. 3. legitur & Patre & sobole diversus. Primo Pater Pedajas, filii Mesullam &c. Alteri Pater Schealthiel ex Jechonia, filius Abiud. Tertio pater Schealthiel ex Neri, filius Rhesa tribuitur. Ergo minimè miscendi. Cæterum hic Nathanis abnepos, Luc. 3. narratus, nostro quidem calculo, ille ipse Ethnarcha & dux in Juda est, qui Chaldæis *Sesbazar* dictus Efr. 1: 8. quemque Haggæus 1: 1. Efr. 3: 2. liber 3. Efr. 5: 5. nec non Josephus, ut Sealthielis filium describunt, & cui Spiritus S. Hagg. 2: 23. & Zach. 4: 7. tam solennia promittit. Cùm ergo in his singulis, & quidem in linea eorum ascendente & descendente, alia & alia nomina reperiamus, nisi vim Spiritûs S. verbis facere, & ejus industriæ illudere velimus, Genealogiæ illæ minimè confundendæ sunt: Nedum ut univèrsas ad unam eandemque Personam referamus.

XX I. Verùm de Tertio Sorobabele quicquid sit, ratum nobis est, alium à Matthæo, alium à Luca recenseri. Uterque à Davide: Sed

In S. Evangelistar.
Genealogiis
Sorobabeles
etiam dī-
versè.

Sed alter per Solomonem, alter per Nathanem descendit. Utrique Pater Sealthiel contigit. At Zorobabelis apud Matthæum avus Jechonias, Filius Abiud: Illius apud Lucam Avus Neri: filius Rhesa. Ex illo Josephus, ex hoc Eli. Jesus ex illo, filius promissionis & Rex; ex hoc secundum carnem, seu per Generationem. Christus apud Matthæum, à Sorobabele duodecimus, apud Lucam decimus nonus est. Ille quibusdam captivitate durante & quidem provehctâ. Iste ante captivitatem natus videtur. Siquidem cum populum in Patriam reduceret, annis fuisse maturum vero est simile. Sanè Sorobabel, quin ipse Matthæi Schealthiel, μετὰ τὴν μεταμοσσίαν genitus videtur. Quod fortassis etiam inde colligere licet, quòd Jechonias aliquot filiorum Pater representatus, 1. Paral. 3:17. dicitur ἄνδρα *vinc-tus*: quòd, cum filios ederet, non sui juris, sed in carcere esset: Nebucadnezare vivo, durius fortassis habitus: ab ejus tamen filio Evilmerodacho è carcere educ-tus, & æquius tractatus 2. Reg. 25:27. Jer. 52:31. Monendum etiam, primò μεταμοσσίαις vocabulo Matth. 1. non totum exilii & captivitatis Judaicæ tempus, quod 70. annos comprehendit: sed migrationem in exilium, innui quæ (quippe tribus actibus & veluti gradibus constans) integro decenni spatio circumscribitur. Deinde, quando Jechonias genitus dicitur ἀπὸ τῆς μεταμοσσίας, non intelligendum de transmigratione presente aut facta: sed imminente, proximâ. Unde versu 17. quatuordecim generationes numerantur, à Davide ἕως αὐδusque, ante susceptam abductionem. Sed illud μετὰ τὴν μεταμοσσίαν explicandum, durante adhuc exilio: Jechonia inquam non regnante: & ne quidem in Patria, sed apud Babilonios vivente, vers. 17. ἀπὸ post deportationem &c. Ut Doctissimo Eglino Schealthielem ante Jechoniæ deportationem natum asserenti, de Genealogia Christi p. 40. § 102. seq. calculum adjicere non possim. Dubitas eodem tempore duas tam illustres Personas idem nomen gessisse? Memineris, tum atate dispares fuisse videri: tum nomina quæ vel boni omnis, vel præstantium virorum essent, pluribus fuisse imposita Luc. 3: 24. 29. Matthat & Levi sibi succedentes, bis concurrunt (Conf. 1. Paral. 6:7. 8. 11. 12.). Idem præter Matthatas, duos Matthatias recenset vers. 25. 26. 31. quatuor Josephos, vers. 23. 24. 26. 30. Verùm quòd ὁμόνυμοι cognomines, etiam ὁμόχρονοι contemporanei esse possint, evincunt Joas & Joram, Reges Judæ & Israël.

XXII. Sorobabel Matthæi, *Abiudem*: Lucæ, *Rhesam* genuit. Ne-
 que hos, neque eorum posteros in V. T. scriptis legimus. Neque
 adeò tamen solliciti sumus, unde hoc S. Evangelistæ hauserint?
 Amanuenses Dei erant, quibus Spiritus S. Doctor contigit. Unde
 didicit Matthæus, quòd Salmon Rahabam duxerit? Quidnì verò il-
 lis etiam ad manus esse potuerint, Tabulæ illæ quibus Judæi publi-
 cè & privatim usi sunt? Consule Clariss. Ligfoot. in limine *Hor. ad*
Matth. Adde Autor. *ad Quest. Orthod.* 133. Nec prætereundum,
 quod 3. Esdr. 5:5, Sorobabeli filius tribuitur, *Joachimus*. Equidem
 apud Matthæum Sorobabelis filius Abiud, hujus *Eliakimus* fuisse tra-
 duntur. At id nihili est. Nam nomen Eliakim, ut *Dissert. pr. § 25.*
 ex 2. Reg 23:24. ostendimus, permutatur cum nomine Jehojachimi.
 Non majoris momenti est, quòd Joachimus iste *filius* Zorobabelis
 dicitur, qui secundum Matthæum *Nepos* ejus fuisset. Quid enim
 ea re in V. T. libris frequentius? Quamdiu Prophetiæ donum in
 Ecclesia viguit, Spiritus S. Prophetarum Ministerio in Genealogiis
 S. recensendis uti voluit. Quia captivitate caligo aliqua luci isti
 offundebatur, Esræ & Nehemiæ industriâ, genuina à spuriis, certa
 à dubiis fecernebantur, & nobilis ista Historiæ S. pars sinceritati
 suæ restituebatur. Prophetis brevi post populi ex captivitate redi-
 tum, Ecclesiæ subtractis, hæc etiam opera privatae populi industriae
 relicta est. Atque hujus rei fortassis documento est, illa ipsa Da-
 vidicæ Familiae in *Domum Davidis*, nempe per Solomon em, &
Nathanis, non sine instinctu divino, apud Zachariam, facta & ab
 Evangelistis observata distributio. Ut minimè dubitandum sit,
 Sanctos Evangelistas omnino exploratum habuisse, qui de hac illa-
 ve Familia sint: neque adeò vel de bona Evangelistarum fide, vel
 de Genealogiarum per illos descriptarum genuino ordine, scrupu-
 lus superesse debeat. Equidem imprimis quia scripserunt *Φερεσ-
 νοι ἐπὶ πνεύματι & ἀγίας*: & quia inter Judæos & in eorum gratiam
 scripserunt. Denique quia scopus utriusque recensionis hujus fuit,
 demonstrare quòd Jesus sit Christus, nostram de eis *πληροφoρίαν*
 planè cumulat. Siquidem miseri omnino & ridiculi fuissent, si in re
 omnium gravissima, & accurato Judæorum examine excusâ, ac assiduò
 ventilata, in doctrina inquam de Messîæ adventu, Fundamenti loco
 ea adhibuissent, in quibus Judæorum obstinatissimæ & Genealo-
 giarum

giarum curiosissimæ genti vel minimus scrupulus reliquus esse potuisset. Cæterum non tantum neglecta post captivitatem Arce fœderis restitutio, sed ipsum hoc Genealogiarum à Spiritu S. insuper habitarum Exemplum docet, Spiritum S. sensim atque sensim populum suum ablactare, vincula servitutis solvere, eosque ad libertatem præparare voluisse.

*Tertia Te-
seradecados
Generatio-
nes ultima
anquiruntur.*

XXIII. Siquidem ætas secunda, numerum quatuordecim generationum quem Matthæus sectabatur, excessit: Spiritus S. unam alteramque inde resecurit. *Tertia* verò ejusdem Genealogiæ Periodus bis deficere videtur. Etenim *primò*, à Sealthiele ad Josephum, non nisi duodecim exhibentur à Matthæo: cùm vers. 17. à *transmigratione ad Christum*, generationes *quatuordecim* decurrisset, ipse disertè commemoret. Considerandum verò hîc nobis, quia Matthæus eas *adusque Christum* deducit, sine dubio Christum ipsum eis includendum. In superioribus enim Generationibus nemo disertè expressus, qui non reliquis connumerandus fuerit. *Deinde*, ubi *decima quarta* Generatio quærenda sit? omnis ætatis Interpretes admodum exercuit. Equidem pseud-Evangelium Matthæi Hebraicum, inter Eliakim & Azorum medium interposuit *Abnerum*, Hammond non invito: Etsi lectioni isti Codicum Græcorum nullus suffragetur. Sunt qui *capiti* hujus Classis, consulendum rati. Itaque Jechoniam ejus ducem constituere. Alii in Classis *calce* suppetias ei quæsiverunt. Si rem propiùs introspeciamus, Spiritus S. non ita nos destituit, ut non aliquam in hac caligine faculam nobis præferat, quam observemus: aut vadam præmonstret quod in hac *sermone* tentemus. In *Jechonia* nihil præsidii esse, superiora docent. In *calce* nisi omnia fallunt, præsentius subsidium est. Etenim Matthæus, tum *Christum* tum *Mariam* commemorat: quam non minùs ac Christum, ad hanc Genealogiam pertinere, nemo in dubium revocare potest. Tum quia Christus, ex Maria jus Regni quod Josephus habuit, consecutus est: Tum quia Josephus nil quicquam ad Christum spectat, sine Maria. Hinc ad primam Mariæ commemorationem, vers. 16. Spiritus S. adjicit, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Χριστός *ex qua natus est Christus*. Denique Christus, filius Josephi est: sed propter & per Mariam. Non quia ipse Christum ἐγέννησε: Sed quia Christus ἐγεννήθη ex B. Virgine, uxore Josephi. Saltus ergò illegitimus est, à Josepho immediate ad Christum descendere.

XXIV.

XXIV. Fateor, Virgini Genitrici, in Josephi Genealogia generationem assignare primo intuitu videri duriusculum: & quia ex diversa Familia fuit: & quia in Genealogiis uxor & Maritus, quippe una caro, non geminam generationem constituunt. Sed Christus ^{Qui B. Vir-} ^{gini locus} ^{in ex debeat} ^{ur.} Persona extraordinaria, præterordinariam Genealogiam, & quæ insoliti aliquid haberet: non minùs quàm conceptionem supernaturalem poscebat. S. Maria Generationem singularem non eo Titulo & ordine constituit, quo Josephus ejusque Majores, non magis quàm Christus; qui neque à Josepho neque à reliquis ejus Majoribus Davide posterioribus ortum traxit. Distinguit eum ipse S. Matthæus à reliquis. Verbum ἐγέννησε hæctenus ei frequentatum, de Christo non adhibens. Maria *Virgo* peperit. Sola fuit Mater Christi, absque Viro. Cur ergò excludatur, eo prætextu quod ex Solomone non descendat? Quanquam enim Filia Josephi dici nequeat, tamen Josephus hoc loco non ut Pater γνήσιος, sed ut sponsus Mariæ recensetur: quò Mariæ & Christi prosapia inde cognoscatur, & Jesus Abrahami & Davidis filius intelligatur. Postquam Spiritus S. prolem numerare desiisset, incipit Generationes Josepho posteriores, id est, ætate inferiores recensere. Qualis cum Maria & Christus essent, nihil impedit quò minùs quatuordecim Generationibus à Sealthiele ad Christum decurrentibus accenseri possint. Equidem conjuges v. gr. Juda & Thamar, Booz & Ruth &c. in S. Matthæi Genealogia unam generationem constituunt: quia proles pariter ad Judam atque ad Thamarum &c. pertinet, utroque parente orta. Sed Josepho & Mariæ diversa generatio assignanda fuit, quò constaret Jesum esse Virginis, non Josephi filium. Si Josepho Maria collateralis fiat, & Josephi generationi includatur, Christus instar quorumvis aliorum hominum, *ex libidine carnis & ex libidine viri* conceptus videri possit: quem gravissimum errorem Spiritus S. Genealogiâ hæc, tum declinat tum convellit. Denique si faminarum in Genealogiis non habetur ratio ordinariè, id tamen factu opuserat in casibus extraordinariis: quod 1. Paral. 2:16. 34. Zelahphadi filiarum exemplo constat. Nostra hîc facimus Verba, Critici ingeniosissimi Ludovici de Dieu: *Miror nî hanc esse simplicissimam, difficultatibus nullis implicitam, adeoque verissimam sententiam, omnes Docti fateantur, eoque nomine Doctissimo Viro (Antonio*

Thyſio Leidenſium Theologo Clariffimo) *ingentes gratias nobiſcum agant*, qui nimirum primus huic nodo hunc cuneum adhibuit.

Mariâ Nathanis filiâ, Joſepho Solomonis filio nuptiâ, Mellias in Solomonis lineâ comparat.

XXV. Verum eſt itaque *primò*, ita filium Nathanis, poſteritati Solomonis inferi. *Deinde*, Joſephi & Mariâ familiam Salomonis & Nathanis affinitatis vinculo coïviſſe. Nec tamen ita vel Familiarum confuſio facta: vel lex Num. 36. inſuper habita. Neque aded hîc eſt quod Africano, aliîsve de quibus *diff. priore § 23.* ſqq. patrocinetur. Delicatulis, quibus nescio quo ſerapulo, B. Virginem lineâ rectâ à Solomone derivare libuit, reſpondemus: voluiſſe Deum, ex Nathanis linea naſci Regem gloriâ: ſed Solomonis poſteritati junctum: quò Davidis filius tantò evidentius agnoſceretur, & de promiſſione Davidi impleta nullus hæſitandi locus ſuperſeſſet. Vide *diff. cit. § 39.* Haud reluctamur, Solomonis & Nathanis poſteros, quamvis ejusdem Familiæ eſſent, ramos tamen fuiſſe diverſos: cæterùm domo Davidis in arctum contracta & Solomonis & Nathanis poſteriorum tam exiguus eſſe potuit numerus, ut illa ipſa lex Num. 36. conjugii inter Perſonas illas ſanctas contrahendi neceſſitatem impoſuerit: Ut vel è Solomonis linea fæminæ reſtarent nullæ quas Joſephus duceret: vel in Nathanis linea nulli adoleſcentes, qui B. Virgini nuberent. Davidis poſteri vel non minùs quàm alii Judæi in varias orbis partes diſperſi vel Herodis crudelitate aut temporis diuturnitate & iniquitate, fati certè immutabilitate, acciſi, ramique diverſi in unum truncum coaleſcere coacti, ad *ἀφαισμού* præcipiti curſu ferebantur. Hi & illi quod ex Luc. 2. conſtat, fuere in exilio, occaſione invitante domum reduces, à ſuis non agniti: fortaſſis etiam bona patria, (Rep. quippe inclinante) ab aliis poſſeſſa.

Generatio- nes Claffi- tertie, à Grotio ſup- poſite.

XXVI. S. Matthæus tertie huic periodo non niſi quatuordecim generationes aſſignat: quarum prima *Salathiel*, poſtrema *Chriſtus*, Lucas Majoribus Mariâ XXII. tribuit, Grotio videtur *id maniſeſtum eſſe indicium*, aliquot Perſonas à *Matthæo omiſſas*. Cùm omninò incredibile ſit, ex duabus Familiis, ab eodem tempore ad idem tempus, hanc alterum tantum habuiſſe Generationum quàm illa haberet; quamque putat Lacunam, ſeptem anonymis ſupplet, quò Joſephi & Mariâ, Majores pari numero incedant. Ut ut verò notorium ſit, Matthæum in Teſſeradecade ſecunda, nonnullos præteriſſe, unde haud mirum plures apud Lucam quàm apud Matthæum legi: Ideone

ta-

tamen necesse est, à Matthæo in tertia ætate idem factum esse? Vel Deus lege se astrinxerit, æqualem individuorum numerum in singulis familiis conservandi? Conf. *Myll. Rabbinisim* p. 1026. n. 2. Considerari meretur, quod Doctiss. Helvicus observavit, Lucam à Nathane ad Christum, idest, ex ejusdem Helvici computo, ab A. M. 2910. per annos 1023. Generationes 40. recensere: quæ singulis Viginti quinque annos relinquunt. Additis 15. annis ætatis Mariæ. A Solomone ad Sealhielem, per annos 450. decurrissè 18. Generationes, sic cuius itidem 25. annos relinqui. Vulgò tres, heic in utraq; Linea quatuor Generationes, singulis seculis tribui.

XXVII. *Usus* varios quos Genealogica Christi Historia Ecclesiæ sufficit, *differt. utraq;* passim notavimus: quibus spicilegium adjicere animus nunc est. Maximè quum nonnulli in explicatione hujus argumenti æquo liberaliores, populum Dei pabulo salutari defraudent, & ad ea quæ à Spiritûs S. scopo alienissima sunt, deflectant; acuminis seil. gloriam & auditorum applausum inde venaturi, quâ quidem umbrâ (maximè in officio, loco, & argumento Sacro) nihil vanius, Mysteriorum Dei Oeconomus nihil indignius est. Nobis observare aliquid lubet, in ipsis Christi genealogiam exhibentibus *Tabulis*: in earum scopo, *Christo* ex patribus secundum carnem nato: denique in *Patribus* ex quibus carnem assumere voluit. De *Tabulis* ipsis notamus, exhiberi narratione hac Genealogica, mirabilem non modò *librorum V. S. N. T.* συνάφειαν, sed *utriusque* etiam *Ecclesiæ* consanguinitatem & nexum arctissimum. Malachias V. T. canonem obligeavit promissione *Solis Justitiæ* propediem *orituri*, & *Elie* eum præcessuri, Mal. 3:1. 4:2. 5. Scriptores N. T. in ipso Historiæ suæ limine, Matthæus quidem (& Johannes) *Jesum*; Lucas (nec non Marcus) *Johannem Baptistam* ostendunt, ad quos Malachias digitum intenderit. *Promissio* illa evincit, Ecclesiâ utriusque Testamenti unicum corpus, unicum populum constitui. Unus utrique Redemptor & Mediator contigit, de quo promissiones omni tempore, quanquam dispari luce factæ: ita tamen ut earum sensum ad salutem assequi, ipsamque salutem consequi potuerint. *Missio*, veritatis divinæ argumentum est, & N. T. præ veteri præstantiam absolvit. Christus autem librorum, utriusque Testamenti medulla est: fibula utriusque fœderis tabulas connectens, & in unum Systema compingens:

*Ecclesiæ
utriusque
Testam. uni-
tas & unio.*

exclusis Libris qui Apocryphi nuncupantur, quippe aut intervallo inde à Malachia ad Christum decurrente, quo toto nullus Propheta expectandus erat Mal. 4:4. aut etiam seriùs, sed extra Ecclesiam Christianam exaratis: alias rationes ad compendium ponimus.

Christus homo verus, frater nosser.

XXVIII. Cùm eadem Genealogiæ Christi descriptio, *ἡ ἀποδείξις* sit pleratumque & præcipuarum Religionis Christianæ veritatum, trigà nos expediemus: de Christi *Persona, Officio, Beneficiis.* Christi *Persona*, quæ SS. Trinitatis altera est, in unitatem assumpsit carnem nostrâ per omnia similem, exceptò peccatò, Hebr. 2:17. 4:15. Genealogiarum is usus est, ut vicinia carnis, quæ inter plures est ob oculos ponatur. Quàm ergò non de Josephi ex Abrahamo, & de Heli ex Adamo nativitate dubitari potest, tam nefas est de Christi ex Abrahamo & Adamo secundùm carnem descendenti scrupulum moveri. Unde pridem Irenæus *adv. Her. III. 33.* ex Genealogia Christi, quam Lucas descripsit, Christi cum Eva, ratione carnis, communionem urget. Quod illos confundit, qui nescio quam cælestem & divinam carnis Christi originem fingunt. Christum nil sui ex B. Virgine Matre accepisse, sed carnem & sanguinem in corpus ejus intulisse, & per istud tanquam per canalem transiisse. Quæ si vera sint, Christus ut ex homine, & Davidis filia natus, nec Davidis filius, nec *ex Patribus secundùm carnem* Rom. 9:5. natus est: & quia non habuit Patrem in terra, cum nullo alio hominum communionem carnis habet: non est cur *fratres suos nos dicat*, Hebr. 2:11. nec jure cognationis, *Goëlis* partes i. e. populi Dei patrocinium in se suscipere, eorum ex Satanæ, peccati, mortis servitute & vinculis assertionem à Patre postulare potuit: & tot ac tanti illi labores, agones, dolores, quos nobis sanandis tulit, ne hilum quidem nobis proderunt. Quin, Christus novæ creationis autor & novi mundi conditor, inter creaturas ordinarias & Adami peccatoris filios numerari haud dedignatur, ne ullus scrupulus de vera ejus humanitate relinqueretur: persuasissimique adeo foremus, quod & corpus habeat oblationi idoneum, & sacerdos sit *ex hominibus sumtus*, infirmitatibus & miseriis nostris *συμπάθειν* imò *μετελοπαθεῖν*, non utcunque, sed *quantum peccatoribus satis est* & pro miseriæ clientum magnitudine, *commisereri* idoneus & propensus, Hebr. 2:17. 4:15. 5:2. Genealogiam verò Christi qui ad regenerationem referunt, ineptiunt.
Equi-

Equidem Abrahamus *Pater omnium credentium* Rom. 4: 11. dicitur. Ergone omnis quam Matthæus ei tribuit posteritas fidelis? Nulli ante Abrahamum in Christum credere? Nulli alii post Abrahamum, quam quorum nomina Matthæus exhibet? Ipse Christus in renatorum numero? Scopus utriusque clarissimè ex Luca patet, qui ab Adamo *primo* incipit, in *secundo* desinit: quòd constet, *Sanctificantem* & *Sanctificatos ex uno* (*sanguine* Act. 17: 26.) omnes, in Christo autem omnia (ut Irenæus l. c. loquitur) *recapitulata* esse, Hebr. 2: 11. Matthæus ostendit fidem liberatorem promittentis: Lucas quòd promissus, *frater* noster sit. Illud *necessitatem*, illud *veritatem* redemptionis demonstrat.

XXIX. *Officium* Christi si in Genealogiis Evangelicis quæras, ^{Christus} Jesus, B. Virginis Josepho desponsatæ filius, prima statim fronte se ^{Messias Patribus promissus.} in eis offert ut *benedictionis* Autorem Abrahamo, & *Regem* Davidi promissum, i. e. Messiam. Cum universis aliis Messia characteribus, etiam hunc habet, quòd non tantum Adamo, sed etiam Abrahamo & Davide ortus sit. Quanquam enim non quisquis filius Abrahami & Davidis erat, vel se Messiam profiteri, vel ab aliis pro Messia haberi debuerit. Non tamen pro Messia agnosci poterat, qui Abrahami & Davidis filius non erat. Porro si quis talis fuit, & verba & facta quæ Messia digna erant ederet & ostenderet: ab eis qui ejus dictorum & factorum testes erant pro Messia agnitus: neque Judicio illi, verbo aut moribus reclamavit, dubitandum non fuit quin ille Davidis filius esset, quem David ipse ut *Dominum* suum coluit, Psal. 110: 7. quemque ab omnibus, ipsis etiam Regibus, *osculo* & obsequio religioso atque humili honorari voluit, Psal. 2: 10. sqq. Quæ omnia in *Jesu*, qui à plurimis contemporaneis dicebatur *Christus* Matth. 1: 16., locum habent. Conf. ex Maim. *Hilc. Melach.* c. XI. Cl. Cocceii *Sanhedr.* cap. XI. not. ad § 37. Cum autem Messias, inter alia indicia, ex familia Judæorum certa, Abrahami inquam & Davidis, dignosci debuerit, neutrius autem genuina soboles, Tabulis Genealogicis pridem deperditis, hodie natales suos demonstrare possit, consequitur ultrò, Messiam (qui populum suum ex servitute Satanæ, tanquam Rex gloriosus, in filiorum Dei libertatem asserturus, & omnigenis bonis, *benedictionis* nomine Abrahamo promissis, mactaturus erat) pridem venisse: eumque, Jesum Nazarenum esse, agno-

agnoscit omnis, cujus cor spisso velamine, ne gloriam ejus videat, obdu-
ctum non est. 1. Cor. 3.

Christus ve-
ra benedi-
ctionis &
sanctificatis
fons.

XXX. Beneficia quæ Deus Adamo, Abrahamo, Davidi per *Sanctum*
& *benedictum* semen ex eorum posteritate nasciturum conferenda pro-
misit, ad unum reducuntur: adductionem reorum in *Sanctificatis* & *bene-*
ditionis divinæ *communione*. Equidem Deus Sanctis & sapientissimis
rationibus, promissi boni præstationem, nativitatem inquam liberatoris
ex Abrahæ femine, pluribus annorum milibus distulit: denique tamen
juramenti sui memor, eum comparere voluit. Qui sanguinis sui ipsius-
que vitæ pretio, bona homini conciliavit, in quibus felicitatis humanæ
apex versatur, *Sanctitatem* & *benedictionem*: quæque bona præter in vitam
dignitatem, id peculiare habent, quod constantia & aeterna sunt, *Sancti-*
tatis donatio, restitutionem Justitiæ supponit: & renovationem imaginis
divinæ, quam Deus non potest non in homine amare, complectitur.
Cumque hæc ipsa Sanctitas, pars sit *benedictionis* per Christum nobis con-
ciliandæ: eadem benedictione insuper in nos effunditur cumulus om-
nium bonorum, quæ in lege *vite* nomine comprehenduntur.
Fons ex quo tot & tanta fluunt, est Christus, ejus obedientia, mors
Spiritus. Manus quam Deus tantis beneficiis implet, est fi-
des, Christum ejusque justitiam sitiens, quærens, apprehendens, quæ in
aliis fortior in aliis debilior, in aliis sterilior, in aliis fertilior, in nemi-
ne omni nævo caret: quæ labes in Sanctitate inprimis se profert. Sancti-
tas enim imperfecta, fidei defectus non minus prodit, quàm fetus imagina-
tionibus, cribrationibus, oppressionibus &c. exposita. Certè genus hu-
manum, Judæi non minus quàm gentiles, post promissionem illam
tanto beneficio se indignos præstiterunt: cujus rei mulieres à S. Mat-
thæo commemoratæ fidem faciunt. Judæ, ipsiusque Davidis posteri,
eadem levitate quâ alii, usi. Inde ipsius familiæ benedictæ anceps subin-
de conditio, & lurida facies. Abrahami & Saræ corpora emortua,
culter Isaci jugulo intentatus &c. Quoties Deus furori hostium suo-
rum frena laxavit, quò qui sui immemores videbantur, in se ipsos de-
scenderent, & in Messie adventum se ritè præpararent? Josuâ vix de-
functo, jugum Dei excusserunt, in gratiam sæpius recepti, ad vomitum
semper redierunt, nec tamen acerbius malum illis immissum quàm
captivitas Babylonica: qui hostium gravissimus motus impedire non po-
tuit, ne Dei populus promissis bonis potiretur. Ita vel inter præsen-
tissimas ruinas res populi Dei in vado est, Act. 13:34. Rom. 11:29. Quæ-
cunque utantur fortunâ, per eam Davidis solio insidens Rex, salutem
populi sui promovet, ipsa venena in pharmacum convertit, consum-
mata & sincerissimæ beatitudinis eis conciliandæ viam munit. Rom. 8:28.
XXXI. *Personarum* quas Catalogus ille exhibet, conditionem tum
internam seu moralem, tum *externam* seu civilem consideranti, in utraque
(nt

Nomina
Sancta in
Christi Ge-
nealogia
usu non ca-
rent.

(ut Pharaonis spica, Gen. 41: 6.7. & Jeremiae ficus, Jer. 24: 2.) diversissima occurrunt. Enim verò animus aliorum candidus, & Deo semper sacratu: alii nigro thetà notantur; quorum nonnulli ad frugem redierunt, cæteri secus. Deus Patriarchas, Davidem, aliòsque Christi Majores, non tantum *ubas* & præcones esse voluit gratiæ in semine benedicto expectandæ: sed etiam *specula* & *faces* in quibus vitæ in Christo recipendæ virtus & robur, & imaginis Dei per ejus Spiritum restituendæ formositas niterent & conspicuæ essent. Præcipuum eorum decus fuit, quod eosdem *phosphoros* & *auroram* aliquam Solis justitiæ esse voluit, in quibus tum *status* uterque, in quo Christus expectabatur, tum *dignitas* tum *beneficia*, regni Dei civibus, sanguine Regis gloriæ comparanda, iisdemque civibus ex æterno Dei consilio conferenda, veluti in umbra aliqua delineabantur. Quis nescit? Quis dubitat? Peregrinationem & exilium perpetuum Christi, Abrahamus: Victorias, David &c. præfiguravit. Porro Christus non tantum credentium Pater & circumcissionis Minister ut Abraham, sed etiam fidei donator & veræ circumcissionis fons. Non tantum Princeps pacis ut David, sed etiam pacis auctor, ipsaque Pax: Hæres Patris unicus & victima ut Isaac, idemque Sacerdos. &c.

XXXII. Infamia Thamaris, Bathsebæ, &c. tot idololatrarum nomina, à priore classe ita aliena, ipsaque Genealogia Christi aded indigna videri possint, ut adjici mereatur granum illud salis: *Beatus es, qui non fuerit offensus in me*, Matth. 11:6. Sed non proletaria Sanctitatis & sapientiæ divinæ mysteria heic latent, quarum clavim Historia Christi incarnati nobis suppeditat. Christus palam facturus, se non propter sanos sed propter agros, non propter justos sed ob peccatores in mundum venisse: non ut pertinacibus & peccati mancipiis indulgeret, sed ut eos vocaret ad penitentiam, hæc inquam fini subinde cum peccatoribus, publicanis &c. accubuit. Id ei vitio maximo versum à Phariseis, Luc. 5:30. Quid verò? Si omne commercium & quævis cum notoriis peccatoribus conjunctio, à Sanctissima Messiae Persona aliena fuit, unde est quòd ex tot tamque notiorum peccatorum profapia descendere voluit? Vel dixeris, id temerè, casu, absque ratione factum? Aut hujusmodi generatione, Messiae ejusque Majoribus nullam intercessisse conjunctionem? Ignorarunt ne illi *κρυμνοποιῆσαι*, vel Messiam Davidis filium? Vel in as-& descendente Davidis linea aded atra nomina occurrere? Ita hæc Genealogia non sterilis *apex*, sed *apis* & *mel* & *aculeum* emittens: suavi consolatione reficit, peccato contritos: & stimulo excitat in officio & pietatis stadio ac studio segnes. *Συγκαταβῆαις* hujusmodi scintilla est charitatis, quæ Filium Dei ex sinu Patris in terram pertraxit, & character fidelitatis in officio cujus causâ comparuit.

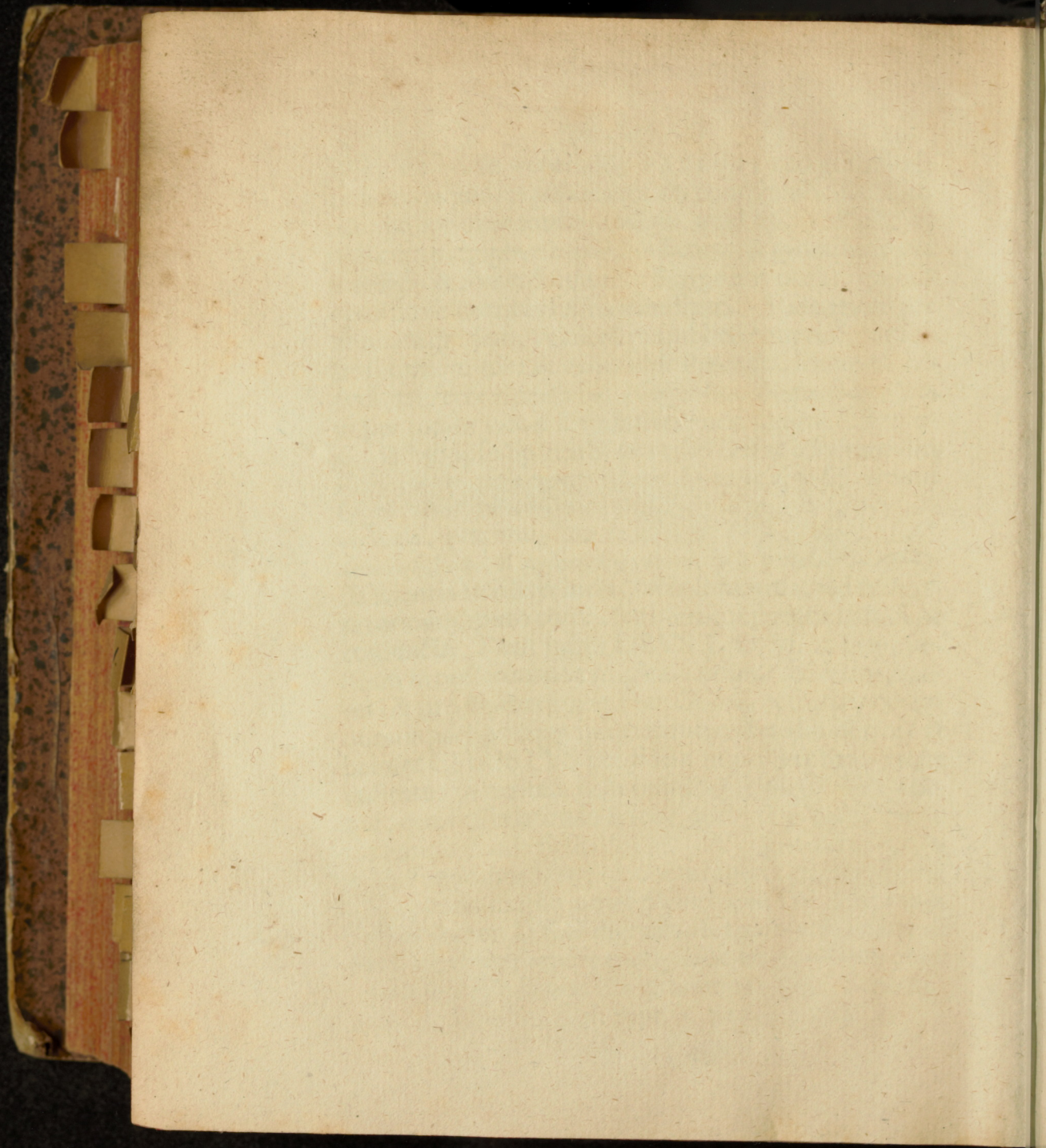
XXXIII. Si splendorem *externum* totius corporis observes, diversissimus utique, tum in *ventre*, tum in *partibus extremis*, capite & pedibus apparet: quod ipsum argumentu est Christum non corporis sed *Christi huiusmodi* *militas* & *Magnitudo*,

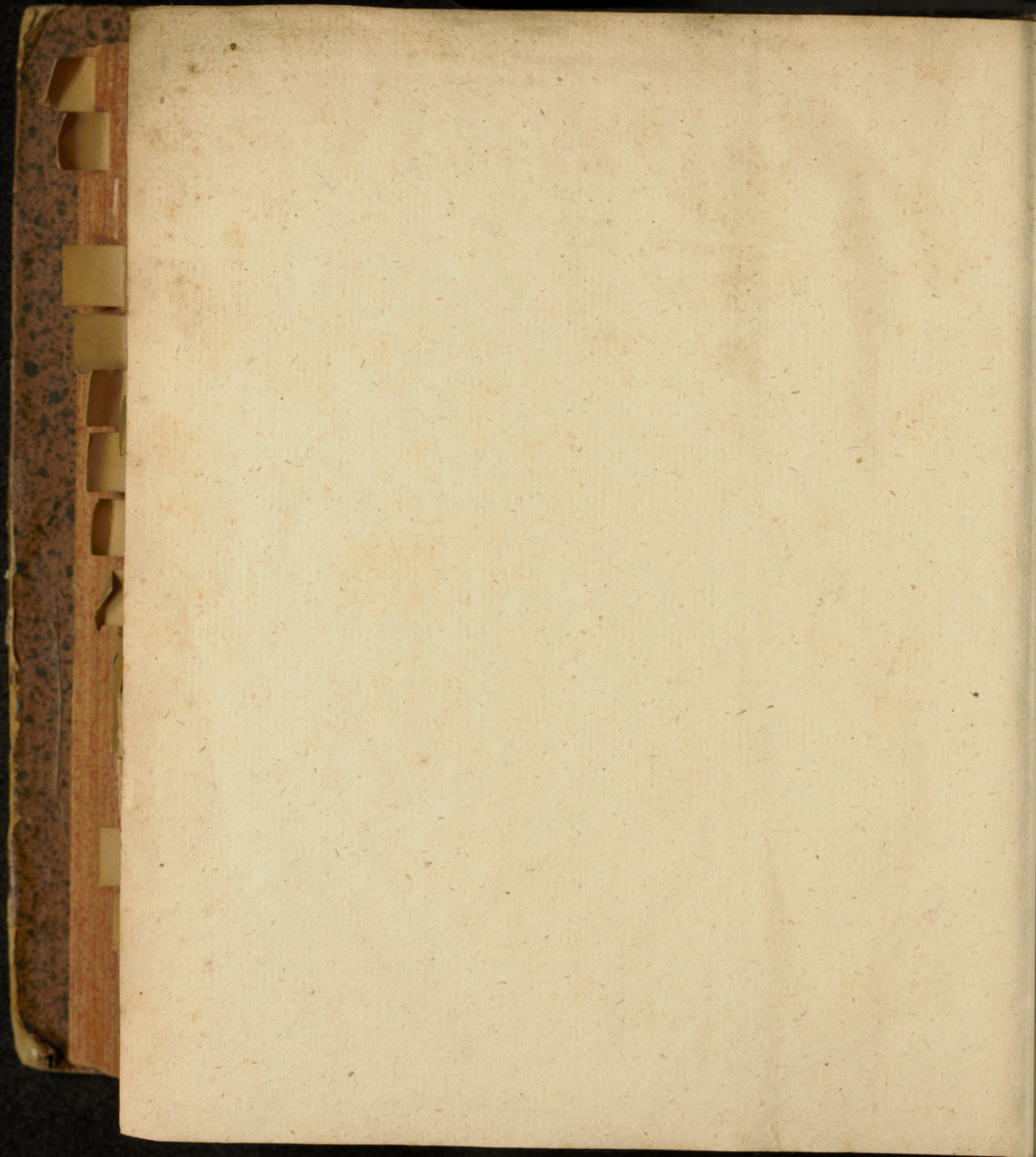
tis oculis considerandum. Familia benedictæ merities & splendor externus invaluit cum Davide: in posteritate ejus Regia aliquot sæculis continuatus. Noluït tamen fuscus hic Jesse, prius ex ea prodire, quam trunco cedri illius illustris rescisso: Solâ radice Jessæ relicta: Davidicis squalore obrutis ac propè sepultis. Quia Christus noluit gloriam sibi conciliare ab ejusmodi titulis & pompa mundana, gloriam potius ipse in alios effusus & emissurus. Humillimus naturâ, quam à patribus habet, & quâ nos contingit: seipso magnus imò maximus. Verum non splendore qui extra se in aliis, sed suo, qui tantus ut etiam abjectis & obscuris lucem & serenitatem conciliet. Miraberis in his genealogiis quantum licuerit, nomina opibus, diademate, victoriis, sapientiâ, famâ &c. illustrata. Christus nisi in corde molli, carneo, morigero, fideli, habitare non vult. In sapientiâ suâ turgidis, non magis formatur, quàm in sceleratissimo quovis: nisi se ipsos abnegent.

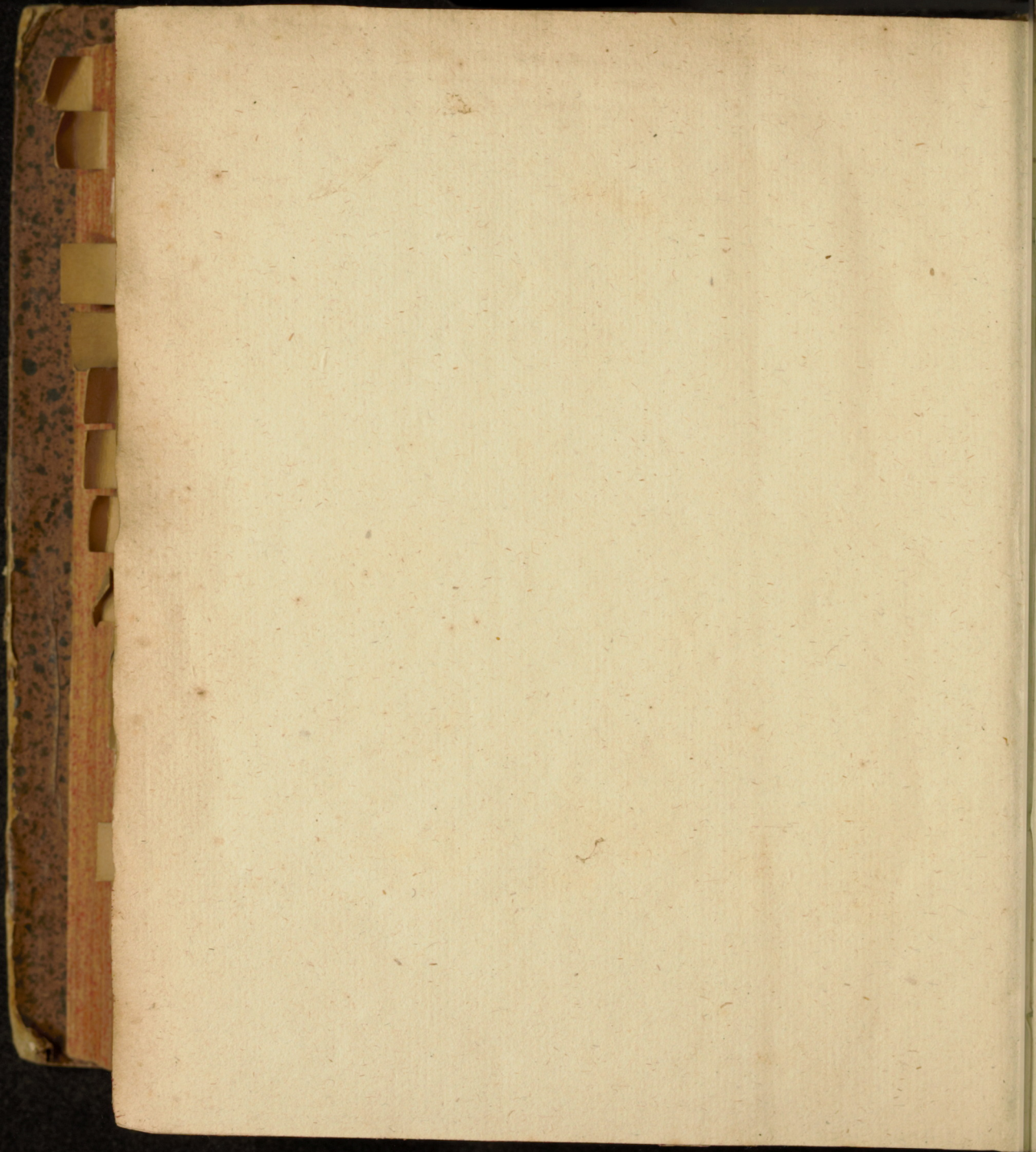
*Christus nec
pompe, opibus,
&c.,
seculi de-
fert: nec
abjectos &c.
despicit, aut
negligit.*

XXXIV. Equidem Patriarcharum, Davidis, multorum aliorum Christi Majorum exemplo docuit Christus, quòd larga τὸν βιωτικὴν copia, à digniorum possessione & cælestium spem neminem excludat. Posteriorum tamen fata evincunt, nihil ejusmodi rebus inanius & inconstantius esse. Ad gloriam & opes mediæ ætatis Majorum Christi, nihil ferme accedere potuit: infimæ tamen ejusdem familiæ ætati, nihil superstabat præter præteritorum inemoriâ. Nimirum oculiferia illa si quando bonis contingunt, eis cum pessimis communia esse possunt. Et qui præsentibus & visibilibus terrenis unice capiuntur ad invisibilia, futura, cælestia animum nunquam erigent. At mutatâ fortunâ vela vertent. Adde quòd hæc ipsâ Patrum Christi obscuritas, neque eos aliorum reverentiâ indignos reddere, neque ipsis animam adimere debuit. Quin hæc eorum conditio pauperula umbra, aliqua fuit voluntariæ *κενώσεως* ejus, qui cum esset in forma Dei, in forma servi apparere: & cum esset Deus Schaddai, inops & necessariorum egenus, nasci & vivere maluit: ipsâque istâ ratione idonei redditi, quò essent tutores, mater, comites, alia instrumenta Domini & Redemptoris sui in abjecta carne apparituri: neque dubium ipsos, quòd Mos olim usui venit laudi duxisse, & maximis in divitiis, adde maximâ in gloria posuisse, ignominia hujus Christi confortes, & imagini filii Dei hæctenus συμμόρφως conformes fieri, Phil. 2:6. sqq. 2. Cor. 8:9. Hebr. 11:26. Rom 8:29. Cùm ipsis Regibus major gloria contingere nequiverit, quàm in Christi Genealogiâ comparere: major tamen & vera gloria cujuscunque ordinis sibi contigerit, si ex Christo nasceris, & Christus in te nascatur. Cui curæ est observantia præceptorum Christi, à Christo non minori in pretio habetur, quàm si frater ipsave mater ejus fuerit. Nulla jam carnis prærogativa, 2. Cor. 5:16. Tribus Israelitarum eopse sine confusis, & Genealogiâ Davidis in id ipsum sepultâ. Denique cùm Judaica gens multis prærogativis alias gentes superaret, omnis tamen eorum gloria & felicitas non in Majorum opibus, longævitate, dignitate, non in horum victoriis, magnificis palatiis &c. sed in eo quòd Christus ex illis proditurus esset, regnum inter eos exciturus, eos ad communionem cum Deo invitaturus, denique Filios ex gente illa à Patre sibi datos in gloriam introducturus, Hebr. 2:10. Cujus gratiæ candidati, Christi exemplo se ipsos exinanire, & ex Christi præscripto se ipsos abnegare jubentur. Quòd cùm agrè fiat à magnis & divitibus mundi, difficile est divites in regnum caelorum ingredi, Matth. 19:23. Unde Deus maluit pauperes in mundo, divites in fide eligere. Vid. 1. Cor. 1:26. sqq. Jac. 2:2.

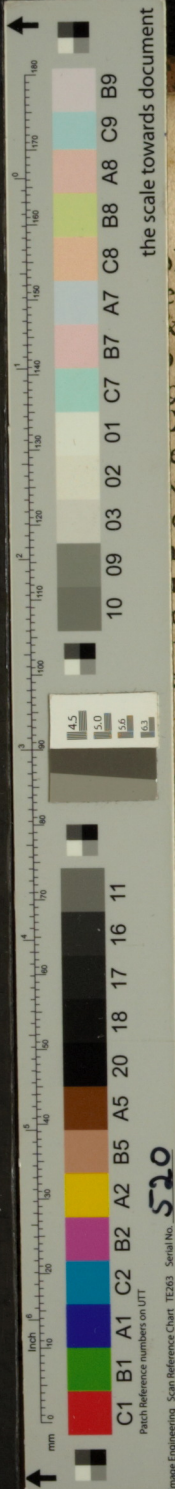
F I N I S.

plura circa hanc materiam tractata recognoscere
eter modo laudatam Harmoniam Chemnitio-Ly-
& B. HILDEBRANDI A CANSTEIN Harmoni-
o. 653-660. Io. Casp. SVICERI Thef. Eccles. par-
o-713. ISAACICASAVBONI Exercitat. Anti-Ba-
XII. p. 309-389. cum IAC. CAPPELLI Vindicis
em ERASMI & IO. PISCATORIS adnotationes,
VTII Comment. ad h. l. B. Aegid. HVNNII tra-
cclesia p. m. 233-250. B. Seb. SCHMIDII Petrum
p. 107-147. Io. COCCII Operum tom. IV. p. 29.
is nobis *ὁμολογῆσθαι* est, B. Abrah. CALOVII Vin-
duerfus Hug. GROTHII corruptelas, item plures
ristoph. WOLFIO in Curis philol. crit. ad h. l.
e qq. adlegatos, præfertim *Eliam du Pin* &
Ioannem *Launoium*, commen-
damus.

ὁ δὲ τῶ θεῶ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγῆτω αὐτῆ δωρεᾶ!

MIO ac PRAESTANTISSIMO
IVVENI,
NI GEORGIO WILLIO
M IN CHRISTO PLVRIMAM DICIT
PRAESES.

gis, CARISSIME WILLI, quod, dum abi-
x academia nostra meditaris, rationem stu-
m specimine quodam publico recepto mo-
on neglexisti. Isto enim documento osten-
vlla molestia mea in ædibus meis, ita non
florentissima academia, per triennium &
te. Dum vero materiam ad disputandam
umenti, vt fatis ardui hodieque scitu neces-
farii,